
ÆDES CHRISTI
in Academia Oxoniensi

Níutíu og þrír

Hugvekju Sálmar

útaf

Stúrms Hugvekna

1sta Parti

frá Veturnóttum til Lángaføstu og
til vissra tíma

orktir af

Síra Jóni Hjaltalín,
Presti til Breidabólstadar á Skógarstrønd.

Kaupmannahöfn.
Prentadir í S. L. Møllers prentsmidju.
1835.

1. Sálmur.

Á sídasta Sumardag.

Lagid: Um daudann géf þú, Dróttinn! mér.

Upphaf og endir æfi manns Ödru hvört nálægt heitir, Leid er til dauda lífid hans, Lífs kjørum tídin breytir; Svo sem flugstraumar fossum af Fram í eylífdar grunnlaust haf Hún oss farandi fleytir.

2. Slíkt vitnar sérhvørt sólarlag, Sérhvør missiris endi, Sem leidir oss nær daudadag, Dag þann snart fyrir hendi, Høfum máské ei hugleidt vér, Né hvørsu lífid skammvint er, Hvad sumars kvøld nú kéndi.

3. O, ad sú hugsun: æfin þver, Oss vísa gjøra nædi, Svo ad forsjálir vøndum vér Vort líf, en heims flárædi Vørumst, ad blindni ecki í Eydum gálausir lífi því, Sem veikt og vallt er bædi.

4. O Gud! þín mildi', en ei vor dád, Er þad og líknin mesta, Ad fyrir laungu lífs vors þrád Létstu ei sundur bresta; Hvørnig gétum vér þackad þér, Þetta sumar oss vægdir hér, Og léntir lidsemd besta.

5. Frá vorum hrærdu hjørtum þú, Herra! audmjúkt þacklæti Medtak í Jesú nafni nú, Nád þín vor brot uppræti. Æ, á komanda vetri vér Vongódir enn oss felum þér, Umsjón þín ad oss gjæti!

6. Hjá þér vér leitum hælis nú, Hjáskod þín oss umvefur, A þad vér setjum alla trú, Oss Jesús fridkeypt hefur. Leid oss blessada út og inn, Inntil þess dýrdar føgnud þinn Oss þú um eylífd géfur!

2. Sálmur.

A fyrsta Vetrardag.

Lagid: Frid veit þú voru landi.

Aldrei vort ástand yrdi Ottaligra hér jørdu á, Enn ef vor ønd ei þyrdi Ad vona uppá Guds forsjá; O hvad hvør syndasekur Sárkvída mætti hér Tíd þeirri', er nálgast tekur, Ef.

treysta ei mætti þér, Vor Gud! sem lýd þinn leidir, Lífsins blessandi hag, Og veg vorn allan greidir Eins nótt sem bjartann dag.

2. Enn þad oss alla gledur, Orsak þacklæti, von og trú, Ad vér ánægju medur Umsjón þinni oss meigum nú Fela, Gud Fadir bestur, Fríir vid synd af nád; Adgjætslu ei þann brestur, Er þinni treystir dád; Oss hønd þín útrýckt getur Af allri neyd og pín, Og annast enn í vetur, Aldrei þinn máttur dvín.

3. Ad sønnu óttast meigum Ymsar freistíngar, neyd og stríd, Er kannské mæta eigum Á nú komandi vetrar-tíd; Samt látum sízt hugfallast, Sízt efum Drottins rád, Vort traust skal heldur hallast Ad hans forsjón og nád, Fyrir hann fram vér berum Fúsir, hvørs þurfum vid, Parum svo vissir verum, Veitir hann styrk og lid.

4. Oss þó í vetur ætti Upprenna dymmleit bananótt, Vér þinni vernd og mætti, Vor Gud! treystum med sinnid rótt; Hvad oss ad høndum kémur, Helzt fyrir bestu er; Vér því oss felum fremur, Fadir trúr! einum þér; Geym ønd, líf, eign, adsetur, Oss forda synd og

neyd, Byrjadann blessa vetur, Blessa oss líf og deyd!

3. Sálmurr.

Lagid: O Gud! sem geymir Israel.

Ad gladir sjáum endíng dags, Og væntum hins ad morgni strax, Þvílíkt ávøxtur þægur er, Þess trausts á Drottni høfum vér.

2. Vora hann mædu veit og størf, Vora hann líka bætir þørf. Til þrautaléttirs þarmed hann Þau bestu medøl velja kann.

3. Hvørnin kann vera hagur manns Hulinn alvitsku Skaparans? Fyrst ad mindadi manninn hann, Manns ástand gløggvast þeckja kann.

4. Vid hans forsjón, sem vídt umsér, Veldid sameinad gudligt er, Hans því bendíngu hlýda má Himni og jørdu sérhvad á.

5. Hvad gétur framar hug vorn stillt, Hvad betur hjartad gledi fyllt, Enn þad, ad eylíf vitum vér Vitska Guds nád og magtin er?

6. Hønum vorn felum hag og rád, Hans vorumst af oss brjóta nád, Ásetníng geymum ætíd þann, Ad óttast Gud og vona' á hann.

7. Ef vorir bregdast vinir hér, Vinur trúfastur Drottinn er, Ef dregur fyrir yndis-sól, Er hann vort ljós og besta skjól.

8. Ef háskinn kríngja um oss kann, Einka verndari þá er hann, Nær líkams veiki hýja má, Læknari bestur Gud er þá.

9. Ef daudinn ad oss dapur fer, Drottinn vort líf og kraptur er, Trygd hans ei bregdst, þó tvinnist neyd, Treystum hønum í lífi' og deyd.

10. Þannig vér endum þennann dag, Þér felum, Gud! vorn allann hag, Lát oss til æru lifa þér! Leid svo í dýrd, nær æfin þver!

4. Sálmur.

Lagid: Fadir vor! sem á himnum ert.

Ef morgundagsins vegi vér Veikhuga kvídum; slíkt þá skér, Af því ad Kristí krafa sú: Krossinn bera med sannri trú, Og hans fótspora fylgja leid, Fellur oss þúngt um æfiskeid.

2. An fyrirhafnar ei þó mann Aflar féssjóds, né geymir hann; Og því skyldum vér undrast þá, Þó erfidt þyki farsæld ná? Edur er minni mæda vid Mannvondskunnar enn dygda sid?

3. Ef samanbera vildum vær Verdláun þau góð, sem dygdin fær, Vid ánaud, kvøl og óró þá, Er glæpaþrællinn líða má, Sæum vér brátt, hvad betra er Braut mannkosta ad feta hér.

4. Þyki hérvistar þrautin straung, Þyki vegferdar mædan laung, Hugleidum hvílíkt kvalalíf Kostadi Jesú sál og líf, Ad hann oss feingi afrekad Eylífrar dýrdar sælustad.

5. O Jesú! lengur ecki hér Endurleyst børn þín skulum vér Um þad kvarta, ad þúng sé þraut, Þinna bodorda ad feta braut; Vér viljum gladir veginn þinn Vongódir þræda hvørt eitt sinn.

6. Oss skal þar eckért fæla frá, Farsæld himnanna stunda' ad ná; Vor hrygdar remma hvad er nú, Hjá þeirri beiskju', er afsaupst þú, Øll þjáníng, fátækt, eymd og pín, Er lítilsverd hjá kvølum þín.

7. Hvad laung og straung sem heims er neyd, Hún linnir þó med vorum deyd; Hann oss fríar vid hrygd og grand, Heimleidir í vort føðurland; Umbunar strídid endad þá Endalaus résemd himnum á.

5. Sálmur.

Lagid: Kom Andi heilagi!

Er þannig ástand manns Ámedan hjarir, Ad rósemd endar hans Opt-fyrr enn varir.

2. Vareygdin vissust því Børn er mót hætt-um, Hana vér heimi í Helzt stunda ættum.

3. Heimur er audgur af Illum tálsnørum, Hvør þeim ei gaum ad gaf, Ginnist óvørum.

4. Hvad opt holds fýsnin slá, Fegirnd, heims sæla, Vor hjørtu vareygd frá Villa og tæla.

5. Umsorg, er aldrei svaf, Omak, starfs-raunin, Órósemd eina gaf I erfidislaunin.

6. Opt þaraf ángrumst vér, Ad Gud oss leidir Ødruvís, enn þess hér Óskin vor beidir.

7. En þegar allt oss hjá Ad óskum geng-ur, Andligu efnin þá Ei rækjast lengur.

8. O! gjætum ad oss vér! Æfin burtreykar, Hvikult vort hjartad er, Hægliga skeikar.

9. Verjumst heims vélum mót, Varliga førum, Svo vorn ei festum fót I freistíngasnørum!

10. O Gud! oss ebl þú vel Illu hjásneida, Lát ei heims vondsku vél I villu' oss leida!

11. Fyrir þinn Son oss send Sálar heill

frída, Hættum burt vondum vend, Vel lát oss stríða!

12. En nær andstreymis kíf Vort enda hlýtur, Innleid oss í það líf, Sem aldrei þrýtur!

6. Sálmur.

Lagid: Medan Jesús það mæla var.

Vér kvørtum yfir þrávalt þeim Þreyngíngum, er oss sækja heim; En, er vor neyd svo þúng og þrá, Það hún verdskuldi møglun þá? Gjætum þá þeirrar gledi vér, Sem Gud oss einatt veitir hér, Og óforþénud þarmed er.

2. Hvørt minnumst vér, þá mædan slær, Medbrædra vorra, þeim ed nær Hørmúngin gengur, hér svo vid Hafa ad berjast lífs um mid: Fátækt, ofsóknir, forakt, sótt, Og fegnir mundu kjørum skjótt Vid oss skipta og fagna fljótt?

3. Hvad er vor þjáníng heimi í, Hjá kvalrædi ad reikna því, Sem Krists postular lífs um leid Lidu? hvad það hjá þeirri neyd, Er hann píndur á hørdum kross Hlaut ad lída, svo feingi oss Afrekad dýrdar eylíft hnoss?

4. Sú íllgjørd, er oss ángra kann, Enn-

þá sárara kvaldi hann; Þann bikar, sem á bergjum vér, Í botn hann súpa mátti hér; Hans ángist er oss yfrid greid Upphvatníng, svo í hvørri neyd Anægdir setum líffins tíd.

5. Ef oss heimsækja fátækt fer, Frelsarinn hana reyndi hér; Lídum vér offókn, last og neyd, Leid hann slíkt fram ad sínum deyd; Vina missir ef vill oss þjá, Vinirnir hønum snéruft frá, Hans sál nær mest á hæggun lá.

6. Betri kjara enn hafdi hann, Hvørninn syndarinn vænta kann? Þarfyrir lída þreyt-umst sízt, Því sorgin loks í gledi snýst; Finnist oss mædu lángsøm leid, Lítum hvad fagrann sigur beid Sjálfur Jesús í sínum deyd.

7. Þegar oss mædir þúngur kross, Þad skal, ó Drottinn! gledja oss, Ad vér vitum þín eylíf nád Eykur vort þol og gefur dád; Verk-adu oss þinn vilja hjá, Vardveit þolleysis møgli frá, Og géf oss himna gledi fá!

7. Sálmur.

Lagid: Kom Skapari, heilagi Andi!

Hvørn þánka oss í hjartad inn Hugleiding

þessi gefur ný: Máské eg nú í sidsta sinn Sæng mína leggist nidur í.

2. Um þetta hura eslaust ber, Oss þartil bendir náttúran; Allteins og blómstur erum vér, Er alla skjótt og visna kann.

3. Otal tilfelli eru víst, Sem æsi mannsins géta slitt; Med vissu sérhvør vorra sízt Veit þó, hvørt af þeim fær hann hitt.

4. Eitt spor misstígid, eitt ófall, Einn kaldur dryckur, neisti, ský, Gétur, þá sídsta kémur kall, Kastad oss dauda skautid í.

5. Enginn dags morgun mæla kann: Madur í dag þú andast sízt, Og eckért kvøld, ad eigi hann Aptur ad morgni lífid víst.

6. Enginn veit, hvørt hann vinum hjá Verdur, þá dandans heyrir kall, Hvørt ríkur, snaudur fellur frá, Med fleirum, eda einsamall.

7. Ef þessi kvøldbæn yrdi hér Ockar sídasta jørdu á; Erum vel búnir undir vér Ad kvedja heim og deya þá?

8. Vor Gud! oss alla uppvek þú, Ad vér skodum hvad valt er líf; Lát oss med bæn og blídri trú Befala oss í þína hlíf.

9. Máské nú sídarst hér í heim Hýra vini

oss audnist siá, Þess fremur unna oss ber þeim, Og giæta skyldu rétt vid þá.

10. Máské þessa dags mæda vor Megi hin sídsta verda' í heim, Þess fúsari þau fetum spor, Og føgnum rauna endir þeim.

11. Nær sem Gud vill vort linni líf, Ljúfir vér førum heimi af, Vora sál felum hans í hlíf, Sem hana fyrri skóp og gaf.

8. Sálmur.

Lagid: O Drottinn allsvaldandi!

Vorrar náttúru veiki, Vottur er þad hiin hvílast þarf; Er þad manns eginleiki, Ad hann hvíist vid dagsins starf; Mædan fljótt Þolid þreytir, Þessu nótt Vel umbreytir, Nýann þrótt Næturhvíldin veitir.

2. En á himnum aldregi Endast sýslanir himneskar, Utvaldir þreytast eigi, Enginn vanmáttur merkist þar; Þrátt heims dvøl Þróar leida, Þar ei bøl Frid kann eyda, Og eingin kvøl Anægjunni sneyda.

3. Heimsins náttmyrkur meiga Menn leida villuslódir á, En himinbúar eiga Aldrei ad

reyna hættu þá. Guds nálægd Ljós, þeim géfur, Ljóma nægd Þá umvefur, Yndisfrægd Engann skort þar hefur.

4. Nær um jørd nóttin breidist, Náttúru-prýdin hverfur øll, En ljóminn aldrei eydist Í himins paradísar høll; Þar má fá Fremd marg-falda, Finna' og sjá Guds útvalda, Gudi hjá Glada' um aldir alda.

5. Opt vill ugglevsis myrkur Á jørdu blinda vora sál, Innri vor eydist styrkur, Illar ginn-íngar brugga tál; En deyfd frá Frelstur andi Føgru á Dýrdarlandi Krýnist þá Krapti' í sælustandi.

6. Heimsins náttmyrkur mála Mynd daud-ans oss nær sofum á, Og sýna' ad vor sála Í leiguhreysi byggir þá; En í bygd Eingla frem-ur Engin hrygd Daudans kémur, Sótt og stygd Sér þar stad ei nemur.

7. Engin nótt, óró, mæda, Né ímynd daudans nein þar sést, Uppfylling allra gjæda Utvalda Drottins gledur best; Í þad hús Von-in vendi, Vor sál fús, Svo þar lendi, Einn Jesús Oss þar nád tilsendi!

9. Sálmur.

Lagid: Sá frjáls vid løgmál fæddur er.

Med oss tilgángur Guds er sá, Vér gjætum hlýdt hans vilja, Og medøl valid þartil þá Pau, sem ad best má skilja.

2. En hvad ofttídum hegdun manns, Er heita dygdug ætti, Skeikar af vilja Skaparans, Skyldt er hvør vel adgjætti.

3. Hvad opt veljum vér hluti þá, Sem helzt þó fordast ættum; En høfum andstygd hinum á, Hvørja þó elska mættum!

4. Fyrir metord og fjársafn þrátt Frá oss Guds ótá rydjum, Eru slíkt Gudir, opt sem dátt Adhyllumst og tilbidjum.

5. O hvad rád Guds er rádum manns Raunar ólíkt í flestu! Rád svo vel framgengt verdi hans, Velur hann medøl bestu.

6. Hann lætur þrávalt þurrann staf Pétt-gróin blómstur færa, Hann leidir strauma hellu af, Sem hóp manns endurnæra.

7. Hans speki skín í allri átt! A haustin blóm afsetta, Ad vori komnu aptur brátt Ylmandi, ný uppspretta.

8. O! hvad madur, sá mannvit-kaus, Margt sér á førnum vegi! Þar þó heimskínginn þánkalaus Þessa neins gjætir eigi.

9. Hvílíkann vísdóm má hvør mann Merkja og yfirvega, Á tilfellum, sem hitta hann, Og hnegjast undarliga.

10. Jóseph selst, svo hann leggi lid Lýdum í húngri nauda; Hafsbotn Ísraels fólki frid Fær, en Egyptskum dauda.

11. O Gud! þitt verk og vitska ber Vottinn hátignarinnar; Vaki í sálum vorum hér Vís minníng stjórnar þinnar!

12. Lát oss þad skilja vel ávalt, Og vid þad trúna festa: Ad hvad þú gjørir, gott er allt, Og greidist oss til besta.

10. Sálmur.

Lagid: Nú bid eg, Gud! þú nádir mig.

Ottinn á Drottni innrætt fær Ánægju og traust þér, sál mín kjær! Vid þann sannleika helzt þér haldt: Herrann í miskun gjørir allt; Ef lífs þig mædir hrygdin hord, Huxadu þá um þessa

jørd, Algjørda rósemd ecki hér Akvardad hefir Drottinn þér.

2. Spyr þú Gud ecki: hví ad hann Hag þinn myndadi þvílíkann? Skaparanum því skyldt ei er Skil fyrir verk sín standa þér; Lát þad nægja: hann ljúfann átt, Líknsaman Fødur dag og nátt; Þúsundføld gjædska þeink ad hans Þacklæti krefur syndugs manns.

3. Ef hag álítur æfi nú Ofullkomnari, enn vildir þú, Hyra þá til, í himnarann Huggun ædri þér geymir hann; Hann sem frækornid frjófgar ørt, Fleygann orm gétur moldar gjørt: Mun hann ei unna manni ad ná Meiri full-komnan sídar þá?

4. Hann markar stjørnum lagda leid, Líka afmældi sólarskeid, Allt þad skapada yfrid nett Í eina kédju tengdi rétt; Rádgódur þeckir raunir-manns, Reiddu þig því á dásemd hans; Øll Guds rádstøfun yfir þér Æ til farsældar stílud er.

5. Allann Guds tilgáng ecki þú Í þessum heimi skilur nú, En hans forsjónar áform hér Eylífdin gløggvast sýnir þér; Dæmdu var-liga um Drottins rád, Dýra hans nægja lát

þér náð; Hann oss trú rétta haldi við, Himn-eskann síðan gefi frið!

11. Sálmur.

Lagið: Syrgjum vér ei sáluga bræður.

O, hvað ástand manns í heims mæðum Mis-munar frá eylífðar gjæðum; Um þann sannleik sannfærðir heitum; Samt þess æðra minna vér leitum.

2. Víst er oss að vér burtu líðum; Velkjumst þó í umbrotum tíðum, Einsog engin eylífð til væri, Og oss jafnan lifa hér bæri.

3. Þessu veldur: það vér án vafa Þeink-jum lángt bil enn fram til grafar, Ímynd fylg-ir ósk in sú nærri, Að eylífð og dómur sé fjærri.

4. Ungdóms blómstur, heilbrygðis hagur Hugann villa, þar þó hvør dagur Nær og nær oss flytur á foldu Fölnan vorri og rotnan í moldu.

5. Steljandi tíma vorn flytta Tilfellin, sem gjøra oss hitta; Einnig svefn og yðjulaus vafa Ærin part af lífinu taka.

6. Hurum til þess: hérvistin líður; Hugleið-

um: vor enkífdin bídur; Gudrækni því vort líf hér vøndum, Vor er daudi snart fyrir høndum.

7. O Gud! virdstu oss þad innræta, Ad vér kynnum þessa vel gjæta, Heim lát ei né hag mædu-kíssins Hindra oss ad kíppa til líssins.

8. Sálu vora sjón láttu festa Á sælu dýrdar, er ei mun bresta, Kappsamir og fúsir svo setum Feril dygda eins og best gétum.

9. Loksins þegar linnir heims mædum, Líf í sælu géf oss á hædum, Þar í fridar gnægdum fullgladir Søfgum vér þig, ástríki Fadir!

12. Sálmur.

Lagid: Mildi Jesú! eg minnist nú.

Skír stjórnar merki Skaparans Skodast á hvørjum degi, Blind mega augu heita hans Hvør þau medkénnir eigi; Gud fyrir øllu sjálfur sér, Satt hans forsjónar merki ber Hvørt strá á vorum vegi.

2. Én mannsins líf þó ædstu ber Yfirburdi, þess sjáum; Í augum Drottins dýrt þad er,

Daglig þess merki sáum; Hans verndar forsjón vegu manns; Veitir og ørlát gjæðskan hans Allt gott, hvørs njóta náum.

3. Hvør einn má segja: hann mitt líf Hér leiðir, verndar, nærir, Forléti mig hans føðurhlíf, Forgenginn strax eg væri; Sérhvør viðaukki æfi þá Yrði mér straff, ef Guðs forsjá Mig ei á ørmum bæri.

4. Mig øll náttúran minnir á Míns Guðs umsjón at trúa; Eg gleðst, af því mér auðnast má Undir hans veldi búa; Milliónа lít eg mørg þúsund, Menn, dýr, fugla og orma' í grund, Guð fæðir þenna grúa.

5. Mér er stór náð: eg má hans á Mátt og hjálp traustið setja; Að hønd hans styttast ekki má Upp skal von mína hvetja; Hann veit nóg ráð að hjálpa mér, Hønum þjóna og trúa hér Eg læt mig ekkért letja.

6. Hann er alvitur, hann því sér Hjálp nær mig vantar sína; Hann er réttlátur, hann því mér Hjartans trygð launar mína; Hann er eylífur, hann því ráð Hefir jafnan að veita náð, Eins kann hans ást ei dvína.

7. Lof sé þér, Guð! sem létst oss sjá Likn

þína þúsundfalda; Geymi oss dygda-gøtu á Guddómshønd þín alvalda, Svo í hlýdninni þjónum þér, Og þín børn heitum allir vér Nú og um aldir alda!

13. Sálmur.

Lagid: Fadir á himna hæd.

Vart finnst svo vondur mann Velgjørd ei hræri þann, Hún málaus dýrin hvetur Til hlýdni, og mýkt getur.

2. En synda þrællinn þver Þó lætur Guds ei sér Velgjørdir, né vidleitni, Venda frá illri breytni.

3. Hann þiggur hønum af Hans næring, sem hann gaf: Jørd, sól, ljós, gnóttir gjæda, Sem gledja hann og fæda.

4. Þó er svo hreckvís hann Ad hata Gjafarann, Og lætur likn hans eigi Sig leida' af glæpa vegi.

5. O sál adgjættu mín! Er hér ei lýsing þín? Hefir Guds gjædskan blída Gjørt þig fúsari ad hlýda?

6. Vegur og verk þín hér Vitna á móti

þér, Náð Guðs, sem gott allt géfur, Með glæp þú launad hefur.

7. Hér mørg þér heill adsnýr, Hann þér og dýrd tilbýr, Þacklæti' og elsku þína Þú vill hann skulir sýna.

8. Náð Guds, sem ørlát er, Aldrei því launa hér Med þverúd, þú soo hreppir Þúngt straff, en ást hans sleppir.

9. Æ Drottinn! ofs forlát, Ad vér med litlri gát Velgjørdir þínar þádum, Og þitt ráð tídt forsmádum.

10. Fyrir vanþøck, sem vér Veitum opt, Drottinn! þér, Ei lát uppþorna og dvína Ørlætis strauma þína.

11. Þacklátt ofs géfdu géd, Gudrækna hlýdni med, Svo vér þíns vilja leitum, Og verdugir sælu heitum!

14. Sálmur.

Lagid: Lífsreglur hollar heyri menn.

O, hvad í blindni eg hef þrátt Anad fram, Drottinn minn! Og undan girnda abli mátt Andvarpa margt eitt sinn; Adgjæta hag minn

Hefd' eg átt. Og helgann vilja þinn, En holdsins glcymdi heimska brátt, Háska þeim nú sem finn.

2. Þó luckn finda eg litla af Lastanna æfing' hér, Opt svo skynsemin sálat svaf, Samt hennar vænti eg mér; Medlætis heims, er hættu gaf, Hjartad mitt æskti sér, Svo nær í botnlaust hryggdarhaf Hafd' eg steypt, sál mín! þér.

3. O, ad kvølds þessa ørsi stund Upp til þess hug og sál, Ad yfirgéfa á alla lund Ill-gjørda sporin hál! Fyrr enn eg nætur festi blund Flýa skal heimsins tál; Herra! þinn nádar hreppa fund Hjartanu þykir mál.

4. Lát mig adgjæta': ad øll þín nád, Øll heill og velferd mín, Flýtur þaraf, ad eg med dád Øll geymi bodin þín, En lasta eydir limsku rád Luckn og bruggar pín, Og heims farsældin hættu sjád Hverfur og brádum dvín.

5. En þeim gudhrædda gengur flest Til gjæfu ár og síd, Sem tré á vatnabøckum best Blómgast hann sína tíd; Hønd Guds því yfir hønum sést, Hans varir minníng fríd, Launin dygdauna fær sér fest, Fullsæll, nær endar stríd.

6. O Gud! nær hér ad gjæti eg stilt, Gledst

heilagri hjart[illegible]
[illegible] Lát mig [illegible]
[illegible] hér, [illegible]
[illegible] Né veldid [illegible]

[illegible] á fótur mini [illegible]
[illegible] Bidrein [illegible]
[illegible] i mildi [illegible]
[illegible] svo férenn [illegible]

[illegible] lít og
[illegible] Herra já,

[illegible] Eitt
[illegible] veldi er
[illegible] fann.
[illegible] med,
[illegible] sjer
[illegible] veldid er.
[illegible] nótt

6. Sannmikil furda sýnist mér, Ad svo stór herra sem hann er, Minnast vill duptsins moldar þá, Mannsins synduga jørdu á.

7. Enn meiri furdu eykur mér, Ad hann lét Son sinn pínast hér; Þaraf sé eg ad sálin manns Sé dýr metin í augsýn hans.

8. O Gud! nær fyrir augum mín Eg sé dásemdar verkin þín, Mig lát undireins minnast á Minn breiskleika, og blygdast þá.

9. Þegar mitt hjarta hrokar sér, Hátign þína þá sýn þú mér, Nær traustid veiklast, veit mér þá Vel þíns almættis jafnan gá!

10. Mín nær synd freistar, mér þá sýn, Maktin hvad háleit, Gud! er þín; Kærleiki minn ef kólnar þá, Kærleiks-verk þín mig minntu á.

11. Hvad eg sé jørd og himni á, Hvetji mig lotníng þér ad tjá, Svo eg tilreidi sjálfan mig, Ad sjá í dýrd um eylífd þig.

16. Sálmur.

Lagid: Alteins og blómstrid eina.

Hvad er manns líf í heimi? Haf eitt þad kallast má; Er sem á øldum sveimi Vort

þér, Náð Guðs, sem gott allt géfur, Með glæp þú launað hefur.

7. Hér mørg þér heill aðsnýr, Hann þér og dýrð tilbýr, Þacklæti' og elsku þina Þú vill hann skulir sýna.

8. Náð Guðs, sem ørlát er, Aldrei því launa hér Með þverúð, þú svo hreppir Þúngt straff, en ást hans sleppir.

9. Æ Drottinn! oss forlát, Að vér með litlri gát Velgjørðir þínar þáðum, Og þitt ráð tíðt forsmáðum.

10. Fyrir vanþøck, sem vér Veitum opt, Drottinn! þér, Ei lát uppþorna og dvína Ørlætis strauma þína.

11. Þacklátt oss géfðu géð, Guðrækna hlýðni með, Svo vér þíns vilja leitum, Og verðugir sælu heitum!

14. Sálmur.

Lagið: Lífsreglur hollar heyri menn.

O, hvað í blindni eg hef þrátt Anað fram, Drottinn minn! Og undan girnda abli mátt Andvarpa margt eitt sinn; Aðgjæta hag minn

hefd' eg átt. Og helgann vilja þinn, En holdsins glepmdi heimska brátt, Háska þeim nú sem finn.

2. Þó luckn finda eg litla af Lastanna æfing' hér, Opt svo skynsemin sálar svaf, Samt hennar vænti eg mér; Medlætis heims, er hættu gaf, Hjartad mitt æskti sér, Svo nær í botnlaust hryggdarhaf Hafd' eg steypt, sál mín! þér.

3. O, ad kvølds þessa ørsi stund Upp til þess hug og sál, Ad yfirgéfa á alla lund Illgjørda sporin hál! Fyrr enn eg nætur festi blund Flýa skal heimsins tál; Herra! þinn nádar hreppa fund Hjartanu þykir mál.

4. Lát mig adgjæta': ad øll þín nád, Øll heill og velferd mín, Flýtur þaraf, ad eg med dád Øll geymi bodin þín, En lasta eydir limsku rád Luckn og bruggar pín, Og heims farsældin hættu fjád Hverfur og brádum dvín.

5. En þeim gudhrædda gengur flest Til gjæfu ár og síd, Sem tré á vatnabøckum best Blómgast hann sína tíd; Hønd Guds því yfir hønum sést, Hans varir minníng fríd, Launin dygdanna fær sér fest, Fullsæll, nær endar stríd.

6. O Gud! nær hér ad gjæti eg stilt, Gledst

eg med sjálfum mér; Lotníng' heilagri hjart-ad fyllt Heita þá ósk framber: Lát mig svo vera sem þú vilt, Sjálfur mig styrktu hér, Ad mig ei fái vondskan villt, Né vélad burt frá þér.

7. En nær fallhættum ferli á Fótur minn rasa kann, Vorkéndu mínum veikleik þá, Vidréttu aptur hann; Mitt brothætt dupt í mildi' ásjá, Medan dvelst heims í rann, Lát svo kórónu lífsins fá, Ljósinu umgyrdtann!

15. Sálmur.

Lagid: Jesú! þín minníng mjøg sæt er.

Nær sól og allann himins her Hér lít eg fyrir augum mér, Hugsa eg: stór er Herra sá, Hvør alla tilbjó dásemd þá.

2. Sól og stjørnum hann setti leid, Sitt hvørjum hnøtt af-mældi skeid; O! hvad skyldt er eg heidri hann, Hvørs almátt eg svo stórann fann.

3. Hvørt gét eg augum horft svo med, Hans ad ei nálægd fái séd, Himin, jørd, sjór-inn herma mér, Ad hans guddómligt veldid er.

4. Sólina dagsljós setti hann, Svo um nótt

6. Sannmikill furda sýnist mér, Ad svo stór Herra sem hann er, Minnast vill duptsins moldar þá, Mannsins synduga jørdu á.

7. Enn meiri furdu eykur mér, Ad hann lét Son sinn pínast hér; Þaraf sé eg ad sálin manns Sé dýr metin í augsýn hans.

8. O Gud! nær fyrir augum mín Eg sé dásemdar verkin þín, Mig lát undireins minnast á Minn breiskleika, og blygdast þá.

9. Þegar mitt hjarta hrokar sér, Hátign þína þá sýn þú mér, Nær traustid veiklast, veit mér þá Vel þíns almættis jafnan gá!

10. Mín nær synd freistar, mér þá sýn, Maktin hvad háleit, Gud! er þín; Kærleiki minn ef kólnar þá, Kærleiks-verk þín mig minntu á.

11. Hvad eg sé jørd og himni á, Hvetji mig lotníng þér ad tjá, Svo eg tilreidi sjálfan mig, Ad sjá í dýrd um eylífd þig.

16. Sálmur.

Lagid: Alleins og blómstrid eina.

Hvad er manns líf í heimi? Haf eitt þad kallast má; Er sem á øldum sveimi Vort

ástand til og frá; Pó hvílbar þrátt oss leitum, Pessi ei stødug finnst; Nýtt hlaup þrálega þreytum, Pegar oss varir minnst.

2. Sá heimur, hvørn ad sáum, Híngad nær fæddumst vér, Er hartnær, ef þess gáum, Ecki til fremur hér; Nýar persónur prýda Plátsid skodunar enn, Og búast burt ad líða Bráðlega aptur senn.

3. Nær eitt fæst, annad þrýtur, Ei margt hér leingi stód; Ef audlegd ad oss flýtur, Opt þverrar heilsan gód; Ef lærdóm ødlast gétum, Ydnina hindrar starf; Séum vér mjøg í metum, Mann-øfund hrædast þarf.

4. Á vøltum allt er fæti, Umskiptist rétt á mis: Happ, kvídi, harmur, kæti, Hatur, ást, lucka, slis, Von, ótti, vellyst, mæda; Valla því treysta ber Hagsældum heimsins gæda; Hverfult allt stundlegt er.

5. Fyrst allt í heimi hættum Hégóminn tómur er, Vér hann ei elska ættum, Og med því fríum vér Oss frá andstreymi hørdu, En hóf brúkum med, Hvad oss er hér á jørdu Til happs og nota léd.

6. Heims gæda hverfull flótti Hjartad vort

þá ei fær Sturlad, né annar ótti, Ánægdir lifum vær; Vér horfum upp til hæda, Hvar einginn finnast kann Umbreyting, ótti, mæda, Oss géf, Gud! bústad þann!

17. Sálmur.

Lagid: Herra Gud í himnaríki!

Mig til ad losa mest vid heim, Medal eg bezta þecki, Ad eg feli mig Fødur þeim, Hvørs forsjón sefur ecki.

2. Hans mér útryckja høndin kann Ur háska, nær mig vefur, Veitt gétur líka hvad eitt hann, Hvørs líssins þørfin krefur.

3. Jeg tapa aungvu, traust þó á Trygd hans og miskun festi; Mér gétur hjálpad mildur sá, Manna hjálp øll þó bresti.

4. J von ókvídinn vilja hans Wil eg mig undirkasta; Hans blessud stjórn um hagi manns Hefir tilgáng vísasta.

5. Þó vart eg þecki veginn þann, Sem vill hann mig hér leida, Ánægdur feta eg skal hann, Og á hans nád mig reida.

6. O Gud! því skyldi ei ønd mín sig Af-

hendа þér hvørt sinni; Hvad þarf eg, óttast helzt, ef mig Hefir í umsjón þinni.

7. Á medan sjálfur meinti eg Mínum ad ráda kjørum, Fór eg þrávalt á villu veg, Vard hætt vid slisa-førum.

8. O! hvørsu framar eg verd þá Ohultur, nær þú rædur, Vodi einginn lífs vegum á Verdur ønd minni skædur.

9. Vil og ótta, sem veikir mig, Vil eg því gladur sleppa, Og treysta, Drottinn! uppá þig! Áfram svo veginn keppa.

10. Í lotníng djúpri lít eg hér Leidslu forsjónar þinnar, Og fel ánægdur einum þér Öll kjør vegferdar minnar.

18. Sálmur.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Skyldt er lof þeim Gudi gjalda, Gód hvørs hønd mig leiddi hér, Og ljós dagsins lét margfalda Lífsins hagsæld færa mér; Því þó æfin hér í heim Hafi jafnan rauna-keim; Samt má dagur serhvør heita Sérleg blessan Guds háleita.

2. Hvað eru þessa heimsins gæði? Hvað velgeingni makt og féð? Ei þau sálar olla nædi, Ef mig vantar rósamt géð; Sek ef klagar samvizkan, Síðt farsældar nýtur mann; Af því hefndin ógudlega Offækir á marga vega.

3. Mér skulu gædin minnstu nægja, Minn sem Drottinn senda vill, Kjørum mædu kann það hægja, Klagi mig ei syndin ill; Vissa mín úm vingan hans, Von um sælu himna ranns, Géfur mér þá gledi nýta, Sem góz vid heims eg vil ei býta.

4. Skort þó reyni, skírt má kæta, Ad skal eg nægtir sídar fá; Þó eg forsmán megi mæta, Mig von heidurs gledur þá; Þó mig mæda þjái hørd, Þessi borgast lífs á jørd; Veg Guds hulinn þó ei þecki, Þá dylst hann mér sídar ecki.

5. Eingin heims því mæda megnar Mína ad skérda von og trú; Eg hefi saman allar vegnar Eymdir lífs og raunir nú, Mót rósemi hjartans hér, Hvørja dygdin géfur mér; Og finn víst hún vorum mædum Vegur meira, full af gædum.

6. Þér, minn Gud! eg þacka af hjarta Þessa tíd, er veittir mér; Lát mig daga-ljósid

hjarta Lofs til brúka jafnar þér, Líka hugsa hérum nú, Hvartil lífid gafst mér þú, Eg svo vilja eptir þínum Endi stundum lífsins mínum.

19. Sálmur.

Lagid: Jesus Kristur á krossi var.

Mína skyldu ad minnast á Mér ber sem fleirum, og þarhjá Þá hindrun læra ad þeckja, Sem mig dygdanna ferli frá Fælir og opt vill bleckja.

2. Þessi hindrun mitt hjartad er, Hvørs girnd ad sigra erfidt hér Veitir veikleika mínum; Af því þad stóran breiskleik ber Blindt mjøg í óskum sínum

3. Fullfærann opt eg met minn mátt, Mínar girndir ad sigra brátt; En fyrr enn ad eg gætti, Oflida borinn eg vard þrátt Af þeirra vonzku mætti.

4. Aptur eg sama óvin sá Aleingdar mér, og hugdist þá Vinna med varengd sanna; En fyrr enn vardi fastur lá J fjøtrum ginninganna.

5. O! hvørsu blygdast eg hérvid, Af því

minn lífs og sálar frid Misst hefdi' eg mér úr høndum, Hefdi ei Jesús lagt mér lid, Og leyst úr daudans bøndum.

6. Þenna hjálprædis høfund minn Heldra vil eg, því skyldt þad finn, En þó stríd kosta eigi; Eg veit mér styrk hann sendir sinn, Ad sigur ødlast megi.

7. Eg hefi mikid unnid þá, Er eg minn veikleik þeckja má, Og Guds hjálp girnist blída; Mig hans álita mun ásjá, Mér géfa krapt ad strída.

8. Jesús sjálfur til freistni fann, Freistínga máttinn þéckir hann, Og strídsins ørdugleika; Vorkénna mun hann veikleikann, Og vægja nær eg skeika.

9. Kéndu ad þeckja, minn Gud! mér Minn veikleika, en treysta þér, Og vissu ødlast sanna: Ad vís þín hjálp mér veikum er I voda freist-ínganna.

10. Hjálp mér ad strída heims um leid, Hjálp mér ad sigra alla neyd, Og hnossi eptir keppa; Hjálp mér, þá lídur lífsins skeid, Lífs-ins kórónu hreppa.

20. Sálmur.

Lagid: Rís upp, mín sál! og bregd nú blundi.

Vort líf er dásemd vors Guds hærsta, Vor tíd er merki gæzku hans; En athøfn vor er ógyld nærsta, Eckért gott býr í holdi manns; Svo opt hans bod ei héldum hér, Høfum forbrotid lífid vér.

2. Er ecki tíminn, oss Gud géfur, Ometanleg ein velgjørd þá? O! hvad hann dregid undan hefur Oss í fordæmíng nidur slá, En léd oss til ad ydrast frest, Aptur svo vøndum lífid bezt!

3. Hvílíkt gáleysi er: ad eyda Til illra glæpa sinni tíd, Og von sig sjálfann sælu sneida, Sem er Guds barna úmbun fríd; O! sú fásinna er svell og stíf, Ad setja í vogun eylíft líf.

4. Hverr dagur af oss metast mætti Miklu dýrari enn gimsteinn klár, Og hvør tøpud stund teljast ætti Tjón stærra, enn missir gulls og fjár; En vor ástundan ár og síd Er: mest ad spilla vorri tíd.

5. Skulum vér lífi leingur eyda, Lífs þó

adgæta orsøk sízt? Eigum vér sjálfa oss ad sneida Allri nytsemi tímans víst? A ecki þessi enn nú stund Ad vekja vora dofnu lund?

6. O! vek oss, Gud! svo ecki leidum Yfir oss snøggva fordæmíng; Veit hjálp, ad vel med vareygd sneidum Hjá villu, sem er allt í kríng, Og búumst vid: ad þá og þá Þú munir kalla oss hér frá.

7. Lát oss varbúna, ó Gud! eigi Innkallast fyrir dóminn þinn; En géf á hvørjum æfidegi Astundum vísdóm þann hvørt sinn: Ad lifa rétt, sem ord þitt tér, Utføra góda svo fáum vér.

21. Sálmur.

Lagid: Géf þinni Kristni gódan frid.

Ad morgni dags þá augum vér Uppljúkum til ad vaka, Til þeirrar stundar hugsum hér, Nær helid vill oss blaka, Og þau í dauda daprast taka.

2. Sá úngi hugsar: því med þeim Þánka skal eg mig hryggja? Eg er nýkominn inn í

heim; En, madur! gjør ad hyggja: Margur úngur lík má liggja.

3. Af því eg ekkért augnablik Óhultur má hér heita, Og hvørt tilfelli, hvørt atvik, Hélfør mér kann ad veita; Skal eg med varengd beztu breyta.

4. Fyrst einginn tími fer svo hjá, (Sem finnst á heimsins kjørum), Á hvørjum hópur manna' ei má Mæta daudans adførum; Líka margur lézt óvørum.

5. Og kannské þessu kvøldi á Kunni mørg þúsund hjara, Er fá ei næstu sól ad sjá, Svo fljótt menn burtu fara; Þarfyrir tøkum vel oss vara!

6. Máské ad bænir helgar hér Holdum í sídsta sinni, Og líksaung sýngjum vorn nú vér: Vaki oss því í minni Hugsun daudans, úti' og inni.

7. Látum oss stunda æ þar á: Svo undirbúnir þreya, Eins og vér vildum vera þá, Nær verdum burt ad deya, Og stríd daudans eigum heya.

8. Gud! géf þú daudans minníng mér Mezt þinn óttann innræti, Svo dag hvørn

muni: ad dupt eg er, Dæma forfedra gæti, Líka gudrækinn líf mitt bæti.

9. Æ! lát mig þeinkja um þad mezt: Hvad á eg fyrir höndum; En nær helsóttin líf fær lest, Leys mig af daudans böndum, Og flyt sál inn ad fridar löndum!

22. Sálmur.

Lagid: Ovinnanleg borg er vor Gud.

I nýa reynslu tífs um leid Leidir oss sérhvør dagur; Hugsa því, sál mín! nýrri neyd Nær sem þinn fyllist hagur: Gud sjálfur alvís er, Um eckért skyldugur þér, Skyldi' hann þér skamta nú Skérf, sem forþénar þú, Hann yrdi helzt ófagur.

2. Taktu med rósemd þá vid því, Þér sem Drottinn vill senda; Hans leika manns kjør hendi í, Hann kann sorg byrja' og enda; Bú þig mót böli vel, Ber þad med ánægt þel; Gleym því ei gráts á tíd: Gledin þín bídur frid, Þad skal burt víli venda.

3. Teldu, hvørt fleiri eru ei Yndis enn hryggdar dagar; Sjálfs Guds ádryckju seig ei nei,

Sínum, hann veit, hvad hagar; Kjør þín vid brædra ber, Bezt gæt þess ei þú sér: Hvad hollast heita má, Hefir Gud stjórn þar á, Hann grát til gledi lagar.

4. Auka skal slíkur þánki þér Þolgjædi í øllum mædum, En þolinmædin vondu ver, Varnar ófridi skjædum; Mótkast þó komi ad, Kann hún létt gjøra þad; Hrædst því ei heims um lád Hér nema Guds ónád; Hún veldur mezt vandrædum.

5. Hvad er hrygd, fátækt, heims forakt? Hvad er allt sem vér lidum? Nær vort í jørdu lík er lagt, Linnir andstreymis hrídum; Í heimi ytst og innst Ekkért varanlegt finnst, Himna dýrd, hvørja vér Hér þráum, stødug er, Med sælu-føgnud fridum.

23. Sálmur.

Lagid: Dagur er, dýrka ber 2c.

Hvørn dag ber, Hugsum vér: Holds veikleiki Þrátt orsakar Oss og bakar Eymd lífs, Vor býr því Andi í Einu hreisi, Sem ad fljótt Fá kann sótt, Fall, lífleysi.

2. Svo opt vér Sedjumst hér, Svo opt þreytum Vorn líkama, Edur anna Adslær, Er oss ként Og tilbent: Ad vér hreppum Deyd um síd, Dauds ad tíd Dag hvørn keppum.

3. Sér med hrad Sálin ad Sinn bústadur Hrørnar, mædist, Líkt sem lædist Líf frá; Héraf rís Hrygdin vís, Hug sem mædir, Daudi manns Minni hans Mjøg því hrædir.

4. O! hvad vér Værum hér Veslar sképnur, Ef ei gleddi, Og sinnid seddi, Sú von: Ad mót deyd, Alri neyd, Og lífs flótta, Gétum mezt Glatt oss bezt Guds af ótta.

5. Hann oss leid, Lífs um skeid, Leidir sanna, Vissu géfur Hann: ad hefur Hønd Guds Fegra stand, Fødurland, Frídt á hædum Tilreídt, þá Frelsumst frá Fári' og mædum.

6. Holdsins mót Hrørnun fljót, Huggun líka Guds er ótsinn; Fær á flótta Fælt sá Sorg og neyd, Svo um leid Sendir trú þá: Ad vort hold, Fært úr fold, Forklárast á.

7. Fullvissann Sú med sann Sinnis rósemd Upp hér vekur, Angur rekur Oss frá; Gégnum deyd Liggur leid Loks í fridinn, Þegar strid, Þrauta-tíd Þessi' er lidin.

8. Stundum þá, Eins og á, Otta Guds vel! Drottinn bidjum, Dygdir ydjum Dag hvørn; Gud, vor hlíf! Geym vort líf, Géf þinn anda: Ad lærum vér, Svo ecki þér, Lifn-ad vanda!

24. Sálmur.

Lagid: Lof sé þér, Gud! fyrir lidinn dag.

Vér óskum oss og adrir menn Yndællra lífs-ins kjøra, Gætum þó lítid ad því enn, Hvørt oss þau betri gjøra; Eda, mun hollra høgum manns, Ad hafa stórt medlæti, Og krýnast kæti, Enn þó ad vitji hrygdin hans, Og hørm-úng stundum græti?

2. Hvørnig færi, ef heims sælan Hjartad frá Gudi leiddi? Eda velgeingnin veikann mann Vingan Guds allri sneiddi? Og hann svo félli sjálfur í Sálar fordjørfun óda, Sem bøl kann bjóda, En sálin misti útaf því Alla lyst til hins góda.

3. Hvørnig færi ef hjartad tíd Heims gæd-in drambsamt gjørdu, Og fylltu sinni mannsins med Miskunarleysi hørdu? Því þess farsælli

einn mann er, Og meiri nægta blíða Hønum má hlýða, Þess fleiri girndir hefur hér Hann líka við að stríða.

4. Hvað kann þá veita vorum hug Vær-engd á lucku-tíðum? Hvað er sem gefur dáð og dug Í døprum mótgángs hríðum? Otti Drottins það dýrstur er, Djørfúng og þol hann færir, Þá sorgin særir, Með sannri huggun sífeldt hér Sálina endurnærir.

5. O, Drottinn! géf oss ótta þann, Anægd-ir svo vér tíðum, Hvað eitt sem mæta hér oss kann, Holds girndum móti stríðum; Þinn í oss vaki kraptur klár, Kénni æ rétt að breyta, Og lofs þíns leita, Svo oss hlotnist um eylíf ár Utvalin børn þín heita.

25. Sálmur.

Lagið: Guðs Son kallar: komið til mín.

Um hvað skal optar hugsa mann, Heldur enn Jesú kærleik þann, Sem oss sáluhjálp géfur? Er það ei æðsta von: að vér Vitum ódauð-leg sál vor er, Og vissu hins lífs hefur?

2. Hvað framar sinnið hræra má, Enn

hugsa um yndis-rósemd þá, Sem geymd er sálum vorum? Mun nockur lucka manns í heim Mega samjafnast gædum þeim, Sem vér oss vænta þorum?

3. Hvad gétur heimsins ginníng nú, Og girnd holds sigrad meir enn sú Hugsun: ad hjálpast gétum? Æ! hvad sá þánki kveikja kann Kærleik í oss og vilja þann, Ad bygda feril fetum.

4. Þá og bezt líka þeckjum vér, Packlæti hvílíkt Gudi ber, Sem Jesum senda vildi, Og allskyns blessun einnig med, Oss, hans frid-keypta, blessa réd, Eintómri af ást og mildi.

5. Ást Jesú fáum og þá séd, Er oss ei leysti gulli med, Heldur heilagri pínu: Og fyrir dauda féck oss líf, Fyllir krapti og veitir hlíf, Ad þóknast þeli sínu.

6. Þad er sú ydja, sem oss mezt Sameinar vorum Jesú bezt, Og lífsins veginn leidir; Þad er vor lucka' ef leidt oss fær, Ljóssins andi, því nær og nær, Ferli Krists gáng vorn greidir.

7. O helgi-Andi! hug vorn fest Vid hluti slíka, ad vér mezt Synda-girnd allri eydum; Hjálp oss ad þeckja' og hugsa á, Hvad til

vors fridar þéna má, Svo hjá heims folkum sneidum.

8. Eins og vor hjörtu nálgast nú Rádvgann Gud, svo veit oss, þú, Hönum þau helgist einum; Hann óttist, stundi, elski hér, Uppá þad renna mættum vér Ást hans í öllum greinum.

26. Sálmur.

Lagid: Jóseph af Arimathía.

Þessi dagur, sem Drottinn mig Dýr lét lifa, er mér nýtt stig Fram ad eylífd, hvar önd mín kær Uppfylling sinnar girndar fær.

2. O! hvad þrátt leidist heimsins bid? Hvad opt lángar mig í þann frid? En þad mig hugga aptur kann, Eg nálgast jafnan fögnud þann.

3. Tímana þrátt eg tel um sinn, Til þess eg nálgast Jesum minn; Æ! þad mig gledja ávalt skal, Ad ódum minkar þeirra tal.

4. Morgundagurinn flutt mig fær Frelsis takmarki enn þá nær; Þannig smástyttist þessi tíd, Þartil mig gledur eylífd fríd.

5. Hví vilt því, sál mín! hryggjast nú, Harma-daga nær væntir þú? Þeir líða brátt, en ljá þér bið Líka að búast eylífð við.

6. Lof sé Gudi, sem lénti mér Lífs þess von, sem á eptir fer; Gladur skal eg þann gánga stig, Sem gjørir þángað leiða mig.

7. Láttu, Gud! vaka í minni mér Mína skyldu, sem vakta ber; Heimsins elsku mér forða frá, Farsæld himna, géf, stundi' eg á!

8. Ødrum að hjálpa ydn sé mín, Ovin forláta bresti sín, Því að réttkristinn einn sá er, Sem íllt með góðu launar hér.

9. Jesu Krists géfðu merkjum mér Með trú að fylgja svosem ber; Í sorg og gleði sannleiks-gjarn, Svo eg heiti Guds óskabarn.

10. Lát á mér sannast sjálfur þú, Að sønn gudrækni, von og trú, Sínum elskendum rétt í raun Ríkugleg géfur verkalaun.

27. Sálmur.

Lagið: Adams barn! synd þín svo var stór.

Dagurinn, sem nú endtur er, Augljós sannfæring skyldi mér, Um Guds míns gæzku

mesta; Þegar eg renni þaunkum á Það umliðna, hvað sé eg þá? Fødur-forsorgun bezta; Ønn hann fyrir mér allà bar, Aður enn það eg skaptur var; Híngaðtil líka leiddi; Hvað má ei hrærast hjartað mitt, Hjálpráð, Guð! nær eg skoða þitt, Sem mér þín miskun greiddi!

2. Hértil hefir þú hjálpað mér, Hví skyldi eg ecki treysta þér Framvegis, Faðirinn mildi? Øll mín tilfelli' og efni vønd Af þinni stjórnast føðurhønd, Hún mína velferð vildi; Skyldi' eg með møgli þora þá Þínum skamti mér hrinda frá, Og við þinn vilja' ei kannast? Er það ei blessuð ástin þín, Sem alla velferð hefir mín Uthlutað, mælt og annast?

3. Þú hefir ætíð elskað mig, Alla því hluti fyrir þig Yfirgéfa eg ætti; Avalt eg reyndi ástsemd þín, Er þá ei skyldt við bræður mín Kærleika góðs eg gætti? Syndir forléztu miklar mér, Mínum óvin eg, skyldt því er, Af hjarta uppgjøf veiti; Otal velgjørðir gafst mér þú, Guð minn! hvað skyldugt er eg nú, Barn þitt, hlýðugt þér, heita.

4. Opacklæti mér forða frá, Fyll mig von

þeirri: ad mig á Viljir enn mildur minnast; Þær skyldur, sem þú settir mér Sjalfum til gagns, en dýrdar þér, Lát mér léttbærar finnast; Ef eg þér hlýdi, hérvist mín Heitir þá reisa inn til þín, Í sælu-vist útvaldra; Þar mun eg gløggvast þína nád Þeckja, og prísa allt þitt rád, Minn Gud! um aldir alda.

28. Sálmur.

Lagid: Ødlíngar Júda annars dags.

Gæti eg þóknast Gudi hér, Gladur þá eymd og hrygd mig skér; Eg veit ad linnir ángurs tíd Og allt heims stríd; Á himnum bídur farsæld fríd.

2. Gud hefir meira gjørt fyri mig, Svo gjæti hann teingt mig bezt vid sig, Mørgum burtruddi hættum hann, Og hjálpa vann, Ad gjøra veg minn greidfærann.

3. Hans vísdóms andi vakt mig feck, Þá villustigu heims eg geck; Þó Guds eg ecki þeckti rád, Þad er hans nád, Af hvørri gott allt eg hefi þád.

4. Allar bendíngar eru hér Af Gudi til

hins bezta mér, Min fæding, eign, lán, mæda og neyd, Eru medøl greid, Ad beina mér til lífsins leid.

5. Tilhneigíng mína temja vann Med tilfelli þægu stundum hann; Líka gód dæmi gáfust mér, Svo gjæti' eg hér Peinkt um: hvørnig mér breyta ber.

6. Samvizku stundum svæfda réd Sambrædra fljótum dauda med Uppvekja, svo mín gjørdi gá, Og geingi frá Villustigum, sem var eg á.

7. En hefur Gud þá mildur minn Hjá mér æ feingid tilgáng sinn? Hefi eg ladast hønum ad, Og hugleidt þad: Hvad mér byrjadi' í hvørjum stad?

8. O Gud! þú þeckir allt líf mitt, Opt hef eg forsmád rádid þitt, Sack þó ei dóm í veikann vid, Mér veittu lid: Gudræknis stunda gódan sid!

9. Héreptir géf mér hlýdid géd, Hræer mig velgjørdum þínum med; Leid mig svo, þegar líf mitt þver, Í líf hjá þér, Sem Jesús Kristur keypti mér.

29. Sálmur.

Lagid: Gædskurtkasti græbari minn!

Af því stutt mid er tímans tært, Traudt gét eg hann í nyt mér fært, Edur adgætt, sem bæri; Ætti' eg enn þúsund árin hér Olifud, þá, hvad lidid er, Alhægt uppbæta væri, En fá Eg má Æfi minnar Árin finna, Aungvu glata Má eg, því annars í raunir rata.

2. Ef allir dagar dragast frá, Sem daglegt heimta líkams stjá, Hvad vill þá eptir verda? Sárlítill partur, sem eg þrátt Samt forspila á margan hátt, Og gálaus gjøri skérda. Bágt er Mjøg mér, Þó lánga æfi Guds mér gæfi Gæzkan, alla Tíd, ádur spillta, aptúr kalla.

3. Sakamann, dauda dreginn nær, Sem dags-frest einn til lífláts fær, Mínútu' ónýtir eigi; Eins dags bil heita alteins má Allur minn frestur jørdu á, Fram ad burtfarar degi; O! hvad Eg þad Litt adgæti, Líf svo bæti, Og láti af illu, O Gud! mér forlát og varna villu!

4. Þú einn úthlutar tíma og tíd, Tímans vanbrúkun fyrr og síd Gétur þér gédjast ecki;

Skyldi eg þá því, sem eptir er, Með uggleysinu spilla hér, Sem hefnd þó þína þekki? Æ! frá Því þá Þú mér forda, Og þinna orda Þrátt lát gæta, Lífs frest vel brúka og lifnad bæta.

5. Hvad eg á eptir ólifad, O Drottinn Gud! mér blessa þad, Og helga þér til handa; Þín jafnadr leidi miskun mig, Um manndygda og gæfu stig, Og láti lífid vanda; Svo eg, Um veg Gudrækninnar, Gæzku þinnar Géti notid, Og eylífa farsæld um aldir hlotid.

30. Sálmur.

Lagid: A Gud eg einann.

Ef eg Gud eina Elska og Jesum minn, Minning heims meina Mig hryggir eckért sinn; Eg finn hans frída Forsjón æ yfir mér, Hönum þó hlýda Hafi eg tregdast hér, Sem barn sitt ást hans blída Bar mig á örmum sér.

2. Mjög mínu sinni Marga advörun gaf, Svo komast kynni Klækjanna brautum af; O Gud ástkæri! Eylíf er miskun þín, Hrygd þó

hér bæri Til handa sálu mín, Ánægdur vel eg væri, Verndertu mér frá pín.

3. Heims last, hrygd, mæda, Sem heimsins sturlar børn, Mig má ei hræda, Mitt ertu skjól og vørn; Eg sé mig sælann, Sem þig útvalid hef, Og finn yndælann Frid, sem ei burtu géf; Megn ef blæs mótgángs kælan, Mig í þinn fadm innvef.

4. Eg bid, þó blakist, Blessud uns kémur stund, Ad inn eg takist Utvaldra í samfund; Þar finn eg frída Fyrr-þreyda brædur mín, Bygdar Guds blída Borgar þá alla pín, Hér sem eg hlýt ad lída, Hvør létt er og skjótt dvín.

5. Æ! því er eigi Øll mín vidleitni sú, Sífeldt sæll megi Sameinast þér, Jesú? Þú sál! þér flýttu, Þíns Guds um vingan bid, Rád hans þér nýttu, Rádþyrstum fær hann lid, Bøndin þau burtu slíttu, Sem binda þig heiminn vid.

6. Mergd synda minna Mig hryggja, þad eg finn, Gnægd gæda þinna Gledja mig, Jesú minn! Øll þú afmáir Afbrot, og huggun tér, Þú gløggt min gáir, Og geymir hvar

eg fer, Þess lífs, er sál mín þráir, Þarmed von gefur mér.

31. Sálmur.

Lagid: Mit hjarta! því svo hryggist þú.

Mig gledur Drottins mildin blíd, Er mín vel gætti allan tíd, Og hag minn annast vann; Hvør dagur sífeldt sýna kann Sønn þess merki: gódur er hann.

2. Tímum ókomnum trúnni í Tek eg ánægdur móti því, Eg veit hann verdur mér Ørlátur fadir, ást hans hér Umsorgun um þørf mína ber.

3. Hann verndar réttum vegi á, Varnar háskanum, bætir þá Skort, ef mig hittir hann; Umsjón hans, sem eg ætíd fann, Aldrei frá mér burtvíkja kann.

4. Hans guddóms maktin háleit víst, Hans fyrirheit, sem bregdast sízt, Veita mér vissu þá: Ad á hann treysta tvíllaust má; Trú mín gledi héraf kann fá.

5. Eylífi Gud! eg þacka þér, Þá von eg hef: þó geymi mér Ókomin trega tíd, Muni

samt þín mildin blíð Mig annast, en sefa allt stríð.

6. Mér þú ákvarðar, minn Guð! það, Mig sem helzt batar, svo eg að Vild þinni gjöri gá, Og leiðist glæpa gøtu frá, Sem gálaus tíðum, ráfaði' eg á.

7. Veit eg úthlutar vorkun þín Vægðar-samlegar raunir mín, Enn eg hef unnið til; Auðmjúkur vona á þig vil, Aldrei þína gæzku mér dyl!

8. Eg fel mig svo og allt mitt ráð, Ey-lífi Guð! í þína náð, Hvað gétur grandað mér? Þú mig øllum voða ver, Veitir dýrð, þá hérvistin þver.

32. Sálmur.

Lagið: Himin=sól vendi í hafsins skaut inn.

Vor borgarréttur er viss himnum á, Vonin skal þángað og daglega sjá, Dag hvørn því sannfærast manneskjan má, Muni hið jarðneska forgá.

2. Því gjörir ørðuga Hérrann heims vist, Að hugsa vér skulum til sælu sem fyrst, Og

hjartad uppfyllist med lifandi lyst, Ad líta í dýrdinni sinn Krist,

3. Þá daudinn vor loksins ad dyrunum ber, Og dauda=med=kallinu burtleidumst vér, Fánýtt þad jardneska finnast mun hér, Frid sælu vonin þá bezt er.

4. Ef vér þess gættum um æfinnar skeid, Um þad vér sannfærdumst: hvørsu heims leid Er vølt, en bædi lífs lysting og neyd Lídur, sem þokan, í burt greid.

5. Ef vér þess gættum: ad tilreidslu tíd, Tíd heims má nefnast vort útlegdar stríd, Ofþúngt ei findist, þar farsældin fríd Fást mun á himnum og dýrd blíd.

6. Ef ad vér álltum himna dýrd hér Ad hálfu vid þad, sem í rauninni hún er, Flest mundum kjósa' ad vinna til vér Vegsemdar þeirrar, sem ei þver.

7. O Gud! sem líf vort hér leingt hefur enn, Lát oss þess gæta: þad enda mun senn, Lifnadinn bæta og betra oss kénn, Burt svo vér deyum sem Guds=menn.

8. Umhugsun himinsins upplífgi hjá Oss sálar krapta og laungun, svo þá Verdugir

gjørumst þeim gædum ad ná, Sem gódir um eylífd í dýrd fá.

9. Hérum vér beidum og hugsum sem ber, Høldum svo skeidid sem fyrirsett er; Daudans vid neydinni, Drottinn! oss ver, J dýrdina leid sídan hjá þér.

33. Sálmur.

Lagid: Lifandi Gud! þú lít þar á.

Ef ad vér vissum allra nú Osk og tillaungun bædi, Þá mundum finna, þad er sú: Þeir eignist jardnesk gædi; Og ef mig prófa einnig þá, Eg finn mér sømu laungun hjá, Ad eg heims audnu nædi.

2. Lasta má ecki laungun þá, Ef leitast eg ad hljóta Hin beztu medøl henni' ad ná, Med hjartans betrun skjóta; Gudrækn in víst er vegur sá, Til vænstu heilla leida má; Gódir helzt gæfu njóta.

3. Ef eg lestina elska trútt, Eg stytti mína daga, En ef dygdirnar drýgi þrátt, Drottinn mun því svo haga, Til heilla greidist hagur

minn, Hjartans ánægju þá eg finn, Leingir líf, bætir baga.

4. Ef eg dygdirnar elska þá, Eg fæ virdíngu sanna, Sem mér kann beztu bætur fá Fyrir baktal lastaranna; Hreinhjörtud vingan, vidmóts-þýd, Vorkunsemi og adstod blíd Gudhræddra géfst mér manna.

5. Mín kvöldbæn því nú þessi er, Þad eg dygdugur verdi; Gudrækni mun þá géfa mér Gott lán og rétt framferdi, Sálar heilbrygdi, sóma, grid, Sanna ánægju og þann frid, Sem ángist engin skérdi.

6. Ríkdómur Guds er nóg mér nægd, Neyd og skort þá eg kanna; Hans vingan er mín hugarhægd Mót hatri vondra manna; Þó heimsins farsæld hverfi mér, Himneskt sælu-von stödug er, Girnd mín og gledi sanna.

*34. Sálmur.

Lagid: Skapari stjarna, Herra hreinn!

Gæti' eg þess: hvör er Gud og eg, Géfst þaraf hugsun audmjúkleg, Eg sé: hvört verdur eg var þá Alls góds, er féck eg Drottni hjá.

2. Minn eymdarskapur ollir því, Eg voga' ei líta himininn í; En, ef eg fanna audmýkt kann, Ofan til mín þá lítur hann.

3. Sú Gudsþjónusta, sem eg hér Sjálfum hønum í trúnni ber, Mun hønum betur þóknast þá, Enn þúsund brenni-offur fá.

4. Hann, sem vesølum hjástod lér, Og heyrir hvad þeir girnast, sér Vel mína þørf, og veit hvørs bid, Vill mér því ecki synja um lid.

5. Hvad sem mér kémur høndum ad, Hønum eg treysti, víst er þad: Hann gétur skafad hvørja neyd, Hann gétur útryckt mér af deyd.

6. Æ! kéndu, Gud minn! aumum mér, Audmýkt þá sønnu læra hér, Svo eg adgæti: hvørsu hár Herra þú ert, og makt þín klár.

7. Þú ert hinn sami ár og síd, En mín hérvist er lítil tíd; Þú ert heilagur, en eg er Avalt sekadur fyrir þér

8. Án þín í blindni eg geing villt, Af því hjartad er vonzku fyllt; Augun hættuna ecki sjá, Eg því skadsemi hræd-st má.

9. Andi þinn, Gud! mér vísi veg! Viltur

svo ecki ráfi eg Audmýktar götu gódri frá,
Géf mér í tíma ad mér sjá.

10. Lýsi mér blessad ljósid þitt, Lífernid svo eg betri mitt; Nád þín mig leidi beztu braut, Bevari vel frá allri þraut!

35. Sálmur.

Lagid: Heimili vort og húsin med.

Hvad fær oss allad ángistar, Ef vér þess vona þorum, Ad öll vor velferd er og var Utmæld af Gudi vorum; Hann sér: nær þjaka hrygdin kann, Hann veit medöl ad frelsa mann Af hvörskyns hættu sporum.

2. Hví Lulum vér vorn huga þjá Í holds umsvifa kífi? Geymd er vor lucka Gudi hjá, Grant sér hann fyrir lífi; Fel þig, mín sál! í forsjón hans, Fullvíss ad miskun Skaparans Bezt leidi, hjálpi, hlífi.

3. Máské Gud efri órum á Anaud til handa færi; Kannské vinirnir víkji frá, Veikleiki hardur særi; Edur ad fátækt, lýgi, last Leggist á oss og kremji fast, Er fyrir óttast bæri.

4. Ó! vílsaint hjarta, hví vilt þú Hræðast og þannig efa? Það er Guð, sem eins þá og nú Pína hrygð kann að sefa, Hvað hann þér sendir, sér hann er Sannlega fyrir beztu þér, Veikum krapt vill hann géfa.

5. Kvíð því ei! mæta kannské þér Kjörin þessi aldregi; Hugsaðu, hvörnig bezt þér ber Búast við andláts degi; Fetaðu dygða feril þann, Sem Frelsarinn þér sýna vann, Svo lífsins sért á vegi.

6. Í þínum höndum heill vor er, Herra! því fast vér trúum, Géf oss þá náð; að þeckjum vér Þitt ráð, og til þín snúum; Verði á oss, Guð! vilji þinn! Veit, að guðræknir æ hvört sinn Oss til burtferðar búum!

36. Sálmur.

Lagið: Um dauðann géf þú, Drottinn! mér.

Serhvör lífsdagur leiðt oss fær, Lífs á hérvistar vegi, Dauða, eylífð og dómi nær, Dauðans þó gætum eigi, Þess fleiri daga þrýtur hér, Þess nær gröfinni erum vér, Og vorum efsta degi.

2. Erum vér búnir undir þá, Ef nú strax skyldum fara? Og ættum engann frest ad fá, Fljótt mun vort hjarta svara: Onei! eg sé med ángurs pín Enn er lángt milli Guds og mín, Mál er sig vel ad vara.

3. Ef dagsljós nú í sídsta sinn Séd hefdum, hvørnin færi? Edur þessi málrómur minn Míns lífs seinasti væri? Hvørsu mjøg bløskra mætti mér, Ad mæta daudans kalli hér, Ef hann ad brádum bæri!

4. Ef hvørja stundu fellur frá Fjøldi dáudlegra manna, Einhvern vorn hitta máské má. Meiga í nótt: þad kanni; Orsøk því daudans øllum í, Ockar holdi, sem forn og ný Sjúkleika dæmin sanna.

5. Daudans nálægdar dulid mid Dýrstu varcygd áminni; Dveljum ei umbót vora vid, Velferd hvørr gái' ad sinni; En, ef menn þverúd eldást í, Ellin og sóttir hamla því Þeir ydrun audvelt finni.

6. Veittu oss, Drottinn! vér hvørn dag Vidbúnir heita mættum, Og sjáum um vorn sálar-hag, Sídasta kvøld adgættum; Svo

búumst undir sælann deyd, Og sídst, þá endar æfiskeid, Vist himna vísa ættum.

37. Sálmur.

Lagid: Gled þig, Gudssonar brúd!

Jesú líf ljósust var Lýsing mannelskunnar, Hans dæmi ad ígrunda Oss ber, og vel ástunda; Hann bar umsorgun sanna Sífeldt um velferd manna.

2. Kostgæfinn gékk umkríng, Gaf sjúkum vidrétting, Aumstaddra eyddi trega Obedinn lánga vega, Fátækra vitja vildi, Veitti þeim hjálp og mildi.

3. Sjón, heyrn, mál, vit, líf, lid Lýd gaf og andar-frid; Rósemi sinni slepti, Svo fólkid lækníng hreppti; Undirgéckst eymdir kanna, Allt til velferdar manna.

4. Lofstírs né launa hér Leitadi hann ei sér; Girnd hans og gledi blída Guds vilja var ad hlýda, Og sitt erindid setta Med-alúd bezt útrétta.

5. Hvar mun slík hittast ást? Hvar mun lík gæzka fást? Hvornin gétum vér grundad

Gudssonar líf? en stundad Ástleysi, ágirnd, brædi, Ómiskun, last, slárædi.

6. Hvørr sær Krists fyrir sér Framferdid virdt svo hér, Hann ei med alúd heita Óski sér líkt ad breyta; En ef vort líf adgættum, Allir vér blygdast mættum.

7. Hans líf var heims um bygd Hreinasta ást og dygd; En, hvar er elskan heita Hjá oss og dygd fullneita? Hans mildi hlíf vér berum, Hardgédja títt þó erum.

8. Ó Jesú! oss kénn bezt, Ad líkjast þér sem mezt; Í elsku oss umvefdu, Ástrík oss hjørtu géfdu, Gódsamt og gudhrædt sinni, Sem gleymi ei skipun þinni.

38. Sálmur.

Lagid: Túnga mín af hjarta hljódi.

Hvad mun valda: vér svo efum Veiktrúadir furdu þrátt? Þad: ad vér ei gaum adgéfum Gæzku Drottins, speki og mátt; Rád hans sjáum, Nær adgáum, Nærri oss í hverri átt.

2. Himin, jørdin, hafid ríka Herma Guds ad makt er sterk, Einn dagurinn ødrum líka

Innir Drottins furduverk; Manns lífdagar, Lán og hagur Leida hérad vitni merk.

3. Sólin rennur upp og undir, En Guds gæzka sífeldt skín; Klædum skipta grøs og grundir, Guds sannleiki aldrei dvín; Á hann trúa, Til hans snúa, Tef því ecki sála mín!

4. Hvørn hann blessar, sá med sanni Síblessadur kallast má: Hér blessadur heims í ranni Himna blessan víst mun fá; Hans kann leida Hønd og greida Hag þess, er hann treystir á.

5. Vér því til þín veikir snúum, Vor himneski Fadir kær! Sképnum ei né einglum trúum, Án þín géti hjálpad þær; Þínu hlýda Bodi blída Bædi jørd og himin fær.

6. Forsjón þín vort fridar sinnir, Fellir óttann traust á þér; Oss er óhætt undir þinni Umsorgan og gæzku hér, Því skal einum Hjá þér hreinum Hjálpar leita, neyd þá skér.

7. Ord þín bregdast aldrei kunna, Á þau skulum treysta vér, Þú munt hjálpa oss og unna: Ad hvad bágt sem mæta fer, Pad oss hljóti Helzt til bóta Horfa, ef vér trúum þér.

8. Þá má æfin ávalt verda Ørdug, sem

hún gétur mest, Ánægd vora ei má skérda, En þó gángi á móti flest; Á Gud oss reidum, Gud vér beidum Geyma oss og leida bezt.

39. Sálmur.

Lagid: Annar rænínginn ræddi.

Guds forsjón þeckja þýda, Þad hærsta luckan er, Og henni án alls kvída Druggur treysta hér: Þaraf vér fúllan fáum Føgnud, ánægju, hlíf; Hún hefir, sem vér sjáum, Samteingt vorn anda og líf.

2. Hún er sem ákvardadi Allt hvad oss mæta kann, Og hvad helzt umvardadi Orlátur géfa vann; Daga lífs frygt úttaldi, Takmørk féck sorgum manns, Grundvøll þann gódann valdi, Sem gæfan á-byggist hans.

3. Því vilt þá, ønd mín! eigi Á Drottinn treysta nú? Gæt þess, sem Guds ord segir, Gæt þeirra, er festu trú Á hans forsjón, þú finnur: Þeim férst vel alla tíd, Vonin því yfirvinnur Veraldar gjørvalt stríd.

4. Sleppum því vondu vili, Vors Guds oss felum nád, Einginn hans umsjón tvíli, Edur hans makt og nád; Sem hlýdin børn

osß høgum, Hann mún fyrir oss sjá, Og vorum æfidøgum Í miskun skjórna þá.

5. Oss bodnar æfum skyldur, Okvidnir tøkum neyd, Víst mun þá vor Gud mildur Vort blessa lífsins skeid; En þó hann ockur sendi Á stundum neyd og kross, Erum vér hans í hendi; Hvad gétur skadad oss?

6. Þøck, Gud! þér færum frída Fyrir það lidid er; Vittu med bidlund blída Blessa hvad eptir fer! Vora trú styrktu veika, Veit nád! þar girnumst á, Ad kynnum þíns kærleika Krøptuga umsjón fá.

40. Sálmur.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Ad óska sjálfum sér Síglaðra daga, Vart fæst í verøld hér, Vill og sízt haga; Vort líf er veikt, Vor girnd nær ósedjandi, Vizkan sjóf, vina-trygd Vølt mjøg, en heims full bygd Af glæpa grandi.

2. Því viljum vænta þá Varandi gledi? Mun stadføst heims sæld há Holl voru gédi? Mundi oss ei Andvaraleysid bleckja? Um Gud

og eylífð tíðt Í farsæld mundum lítt Þeakja og þeckja.

3. Vér verdum varir þrátt Í velgeingn-inni, Hvörsu lán heimsins brátt Hrokar vort sinni, Og gjörir kaldt Guðs advörunar gjæta; Hvad þá, ef heimi i Hefdum sífeldu því Med-læti' ad mæta?

4. O Gud! vér þöckum þér, Nær þad ígrundum, Ad oss audmýktir hér Med ángri stundum; Án þess vér ei Af glæpa vegi snér-um, Miskun þín mýkir kross, Med hvad þú sendir oss Ánægdir erum.

5. Hvad margir meir enn vid Meiga þrátt líða, Sveingd, fátækt, svik, ófrid, Sjúkdóma stríða; Þeckjum þá náð, Vid þessu sem oss sparar, Og hirtíng hægri med Hold vort og drambsamt géd Vid glæpum varar.

6. Stjórn þinni viljum vér, Vor Gud! oss fela, Ast heims skal oss frá þér Ei framar véla, Gjör vid oss hvad Gæzkan þín bezt álít-ur; Vér hyllumst þitt hjálpráð, Hvör þinni treystir náð, Hann miskun hlýtur.

41. Sálmur.

Lagid: Heidur og háleit æra.

Aumt mannsins ástand yrdi, Ef hann ei makt og nád Packa né treysta þyrdi Þess Guds, sem alls á rád, Og allra kjør afmælir, Øllu bezt stjórna kann; Hvad værum vér vesælir, Ef vonudum ei á hann? Þá yrdi þúng hvør neyd, Þá mundi ørdug leid, Þá findist dapur deyd.

2 O! hvad óttalegt væri An Guds ad hrekjast hér, Hvør dagur, hvør nótt bæri Hrygd og ángist med sér; Æ! hvad yndælt er segja: Eg treysti á Skaparann, Þann kann ei bølid beygja, Er batt sig í trú vid hann; Frá víli vondu snýst, Vélin heims óttast sízt, Vid neyd vongódur býst.

3. Háska-tíd óttast eigi, Ofsóknir, hatur, skort, Hann veit á hryggdarvegi Hæli er Drottinn vort, Hann linad hatrid getur, Hann fær offóknir bægt, Øllu víst afmark setur, Umbreytir skorti' í nægt, Sjúkdóma sefa kann, Serhvørn adstodar mann, Er vonar víst á hann.

4. Gud er vor gódur Fadir, Gledst hann heill vorri af; Verum því vonargladir, Vör er hann hjálp, sem gaf Oss Jesum Kristum kæra, Kyn manna lítur á, Honum skal heidur færa, Hans makt ei dvína má; Ord þitt, Gud! gledi lér, Góð þad lífsreglan er! Æ! géf þad elskum vér!

42. Sálmur.

Lagid: Gæzku vors Guds nú prísum.

Þú sál! hyggst hvíld ad finna Hlutum stundlegum hjá, Sem þig þó gjarnan ginna Guds náð og hylli frá; Settu til sídu þad, Er þér óró́semd veitir, Og mèzt þitt sinni þreytir; Hyggdu svo hérnæst ad:

2. Hvørn heims í lucku leiztu Lífa hér sigladann? Hvørn svo voldugann veiztu? Verdi ei svikinn hann, Opt líka ángurvær; Kann hann hafs bjóda boda: Burt hédan med þinn voda, Og elding: far mér fjær?

3. Eins kanntu skipa eigi, Audnan þér dvelji hjá, Eda á eymda degi Ogæfan víkji frá; Værum vordegi hér Bjód þú leingur vidbída

Og blóm=fegurd ei frálída, Hvørugt þó hlýd=ir þér.

4. Allt slíkt því yfirgéfdu, Og leita Skaparans, I hans skjól inn þig vefdu, Og treystu forsjón hans, Öll vond girnd víkur þá, En rósemd, ánægt hjarta, Eins og sólskinid bjarta, Leid þinni ljómar á.

5. Vilji Guds víst mun nægja, Og verdur deildur þér, En hrygd og neydir hægja Hugs=un þess eptir ser; Leita því, sál mín! sízt Hvíldar í hégómlegum Hlutum, er manns á vegum Hrøsun opt valda víst.

6. Alla stund ad því gættu, Andlát þitt færist nær; Hvad þér í dauðans hættu Huggun ei géfid fær, Ei skaltu elska hér; Góð samvizka þér géfur Gledi, þá helid vefur; Þann dýrgrip fádu þér!

7. O Gud! vér aldrei fáum I heimi betra hnoss; Samvizkan góð því sjáum Sífeldt kann gledja oss, Og sefa alla neyd; Lát oss því hennar leita, Líka sem bezt vardveita, Medan lífs varir leid!

43. Sálmur.

Lagid: Greinir Jesús um græna tréd.

Hvønær sem lít eg himininn, Hugur undrandi skodar minn Sól, túngl og allan himna her, Hvad dásemlega gjørt þad er.

2. Séu stjørnurnar sólir þá, Sem hafi hnetti ad lýsa á, Hvílíkt veralda afgrunn er Allur sá geimi fyrir mér!

3. Og ef Guds maktin ávalt frí Øllum jafnt þessum verkar í, Hvílík forundrun heita má Herrans allstadarnálægd þá!

4. Eda mun sá, sem allt tilbjó: Orminn í mold, og fisk í sjó, Ei hafa vísdóm allnógan, Ad þeckja þad, sem gjørdi hann?

5. Hjartnanna þánka hann sér rétt, Hvørr fær hans vísdóm takmark sett? Himni og jørdu eckért á Alvizku hans því dyljast má.

6. Vaki, mín sál! í þánka þér Þíns Guds allstadarnálægd hér; Hann sér þitt hjarta og hugarfar, Og hvørjar girndir kvikna þar.

7. Einginn afkimi orka má, Ad skilja þig hans nálægd frá; Ljóslega verk þín lítur nú, Líka hvørn tilgáng hefir þú.

8. En fái slíkur þánki þá Pér aptrad illúm verkum frá, Hann þér og verda hérmed kann Huggunar-bezta-uppsprettan.

9. Nær þú í raunum harmar hér, Huggun er Drottins nálægd þér; Einmana neydin ef þig slær, Agætann krapt hún gefid fær.

10. Lifir þú Drottins ótta í, Ohultur máttu vera, því Guds nálægd jafnan gánginn þinn Greidir med farsæld út og inn.

11. Lát oss framgánga fyrir þér, Fadir himneski! svoad vér Vegleidslu þinnar vora tíd Verdugir heitum fyrr og síd!

44. Sálmur.

Lagid: Oss lát þinn Anda styrkja.

Um þad áhyggju bera Ættum vér hvørja tíd, I Guds vors vingan vera, Og verk þau stunda fríd, Er oss halda í ástsemd hans, Hann veit og hann umbunar Hegdanir sérhvørs manns.

2. Ef vér hans orda gáum, Og hans forsjónar hér, Vér þá í sannleik sjáum, Sítrygg hans leidslan er; Oss vard til heilla allt hans

ráð, Þetta oss sannast sýnir, Að séum hans í náð.

3. Er það lucka sú æðsta, Ást Guðs að finnast í, Oll farsæld heims hin hæðsta Heitir ei neitt hjá því; O! hvað vesæla virða má Þá sem heims gæði girnast, En Guðs vingan forsmá.

4. Guðs náð ef gjørum halda, Granda oss heims ei vél, Frómir gott mannorð gjalda, Góðverkum unna vel, En illra last og umtal ljótt, Sem bóla vatns fyrir vindi, Verður að hjaðna skjótt.

5. Vor góðverk ei þó vinni Veraldar hylli-dóm, Það særir ei vort sinni, Sinn ef Guð-náðar róm Gefur oss þann: þau þócknist sér; Ástundum, hann sé ætíð Ánægður með oss hér.

6. En ef Guðs boðorð brjótum, Bráðlega ydrumst þá, Líf betrum, líkn svo hljótum, Lif-andi Jesú hjá; Hans dauði kvittun keypti oss, Og þá vissu: að ættum Í vændum betra hnoss.

7. Stundum því: oss innvinna Ást Guðs, vér munum þá Lucku og lífs-sæld finna, Líka dauðastund á, Fullvissu øðlast føgnuð þann;

Í dýrd ad eigum verda Eign Gúds, en vin vor hann.

45. Sálmur.

Lagid: Jesús Kristur ad Jórdan kom.

Hvørr dagur þjáníng hafa fær, Hvørr dagur velgjørd líka, Sannfærist þarum sálin, nær Samanber hluti slíka; Hvør vor dags þján-íng optast er? Ervidi, sótt med kvída, Fátækt, last, hatur finnum vér; Færir hvør dagur vída Samt til vor blessan blída.

2. Sólar-ljós, mettun, svølun lífs, Svefn-inn, sem endurnærir, Ástvina sambúd, elsku' og hlíf, Oss sérhvør dagur færir; Guds þol-inmædi, gæzka' og nád, Gédþeck fregn, óvænt kæti, Vor yfir girndum illum rád, Og annad, sem líf vort bætir, Má vera hvørs dags mæti.

3. Sérhvørn daginn því segja má Sann-ann velgjørníng vera; Mørg er vor þjáníng enda á, Er vér hlutum ad bera, Fyrr enn dags-tídin úti er; O! ad vér héraf lærum, Mótgáng bera, sem mætum vér, Med vílli ei fortærum Krøptum, né sinnid særum.

4. Ó! ad Guds velgjørd vildum vér Vigta og yfirskoda, Meir enn þjáníngar heimsins hér, Sem hrygd oss litla boda, Orsøk þá findum fulla þrátt, Forsjón hans lofa' og prísa, Og dást ad Herrans mikla mátt, Er maktin hans alvísa Gjørir svo opt auglýsa.

5. Gætum þess! alhøg Guds er makt, Gétur skapt sæld úr raunum, Gætum þess og ad oss er sagt: Vér eigum von á launum; Upprennur dagur sælu senn, Sem einga þjáníng hefur, Gjørvallri hrygd þar gleyma menn, Því gledin blíd umvefur, Sem Gud af nád oss géfur.

46. Sálmur.

Lagid: Líknarfullur Gud og gódur!

Hvad mørg stund tapast hjá oss hefur, Helzt sést, nær Drottinn reikníng krefur; Hvørr mun þá segja: Herra! þinn Hef eg gjørt vilja dag hvørn minn.

2. Margra hitt játníng mun þá sanna: Mørg þúsund hef eg lífstundanna Brúkad til synda-saurgunar, Og sérhvørs þess, er bannad var.

3. Tapadar þessar allar eru, Eg hefi og í raun og veru, Á mørgum stundum mjøg í heim, Margt gott afrækt, og tapad þeim.

4. Margar eg gjørdi mjøg afrækja Til misjafnlegra fyrirtækja, Og annars þess, er óþarft var, Eru þær líka tapadar.

5. Nú þó eg sumar nýta vildi Til nockurs þess, er gjøra skyldi, Var Guds dýrd takmark ei þarí, Ei brædra heill; þær mistust því.

6. Vér ef lífs stundum vel adgættum, Vissulega þá játa mættum: Ad þannig flestar hér í heim Høfum vér misst og sóad þeim.

7. Óvíst er hvørt þeim aldri náum, Ad endurkeypt vér þessar fáum; Kannské einasta eina stund Eigum vér fram ad sídsta blund.

8. Æ! látum oss þá eyda henni Í ydran þeirri, sem oss kénni: Ad búast undir andláts blund, Og dýrt ad meta hvørja stund.

9. Gætum þess! daudinn dapur kémur, Dagsverkid gjørist þá ei fremur; Velbrúkud æfi víst mun þá Verda dýrt borgud himnum á.

10. Jesú! hvørs lífid hér í heimi Hreint var og frí af synda keimi, Þíns lífs fullkomnan, frid sem lér, Forlíki allt hvad brutum vér.

11. Kénn oss lífstíd sem bezt ad brúka, Og betrun vorri svo afljúka, Ad dauda vorn og dóm hjá þér, Drottinn! ei þurfum hræd-ast þér.

47. Sálmur.

Lagid: J dag eitt blessad barnid er.

Allmørg tilfelli hér í heim Hulda nockur um-vefur, Vér vitum ei hvad víst med þeim Vor Gud ályktad hefur; Sum af þeim skynsemd metur manns Mótstæd tilgángi nádar hans: Oss furdar, ad vér sjáum Nockra med leti og løstum hér Lucku þá fá þó, hvørri vér Ei med erfidi náum.

2. Heilbrygdann sjáum svallarann, Sjúkdóm hófsamur reynir, Opt þræl í metum, en þann mann Dvirdtann, dygd ei leynir; Af þessa møglun þrávalt sker, En þegar betur skodum vér, Rád Guds þá séft hid sanna: Hvørnig hans speki hefir rétt Hvørju einu til takmark sett, J mædu-kjørum manna.

3. Virdíngar-falli valda þrátt, Vondt svall drepsótt líkama, Oflætis drambid heimsku hátt,

Hrós og lán gjørdi sama; O, alvís forsjón! ecki vér Enn skulum þrátta móti þér, Þó vegur þinn sé myrkur, Því hollari er hann þá oss, I hvørskyns neyd og øllum kross Vor ertu von og styrkur.

4. Þú minntist Nóa, þegar hann Þjádist í vatna flódi; Þú valdir Jóseph veginn þann, Sem vard hans luckugródi; Þú hófst David frá hjørd á trón; Hvørn einn leiddir þinn trúan þjón; O! hvad þrátt oss þad skédi: Ad sá dagurinn, sem ad vér Syrgjandi byrja nádum hér, Endtist med gódri gledi.

5. Því fremur treysta þá skal þér, Þess fleiri merki sjáum Forsjónar þinnar, Fadir! vér, Sem fremur hennar gáum; Þér vor befølum efni øll, A þér stendur vor trú gjørvøll, Vér vitjum veg þinn feta; I Himnaríki helzt med dád Handleidslu þinnar dulid rád Þeckt munum gløggast géta.

48. Sálmur.

Lagid: Gud miskuni nú øllum oss.

Bænin dýrmætast medal er, Ad mikla Guds velgjørd fáum, Hún er og til þess vegur: ad

vér Værd og rósemi náum; Ef synda viljum forlát fá, Frid, audmýkt, trúna rétta, Bænin skal leida þartil þá, Og þróa hlýdni setta; Vel kann hún verka þetta.

2. En, med hvad sannri sjálfs=þecking Svoddan bæn Guds skal leita? Sá má víst hata holds=blecking, Sem hennar vill kraptar neyta, Og med Abrahams audmýkt þá, Eda sem Jacob inna: Overdugur eg virdast má Velgjørda, Drottinn! þinna, Sem svo þrátt feck eg finna.

3. Þegar um fleiri þarmed vér Þorum vel=gjørdir kvaka, Oss þá í stærstu audmýkt ber Undir med David taka: Gjald mér ei eptir glæpum mín, Gæt þinnar stóru mildi, Dygd=um ei treysta sómir sín, Sem eru meir enn skyldi Veikar, og vart í gildi.

4. Overdugleika vorn svo nær Vér høfum yfirskodad, Og hvad sú frelsun er frábær, Er Jesus hefir bodad, Þá eykst vor trú og sigur=sæld, Svoad verdugir heitum, Ad fá Guds nád, sem ei vard mæld, Nær eptir henni leitum, Og ad Guds bodi breytum.

5. Forþénan Kristí er það af, Ad vér Gud

þórum biðja; O! hvílík náð, sem gleði gaf, Er guðleg bænar yðja; Hún færir sinnið hæðir í, Himneskann forsmeck veitir; O, að vér gleymdum ecki því, Oss við hvað kært Guð breytir, Að hann vor Faðir heitir!

6. Sannkristinn maður! sæll ertú, Sem Jesú árnan treystir, Lucka sú, sem hér byggur þú, Þína sál víst hughreystir; Að Guð vill hrópið heyra þitt, Hjartans fögnuð uppvekur, En bænin gagnið sýnir sitt, Sjálfs þíns gæzku meðtekur, Og ángur allt burtrekur.

7. Fyrir þér, góði Faðir vor! Framgaungum vér þá glaðir, Hrygðar ef feta hljótum spor, Hugsúm vér fullhugaðir: Eg er ánægður, ef eg má Af Guði mínum leiðast, Viti' eg mér náð hans vera hjá, Vel mun minn hagur greiðast, Og eg í trú tilreiðast.

49. Sálmur.

Lagið: Gjörvöll Kristnin skal gleðjast nú.

Guðs barn að vera er gæfa há, Sem gnæfir allt heims mæti, Signumst vér hana, hvør er þá Hrygð, sem oss fremur græti; Ef vors

Guds andi vitni ber, J-vingan hans ad séum vér, Aflar þad ædstu kæti.

2. Missir heims auds ef hrellt oss fær, Himneskra væntum gæda, Upphefdar tjón ef ad oss slær, Ei skal slíkt sinnid mæda; Ynd sú Gudi sameinud sést, Og sigrar girndir holdsins bezt, Fær upphefd efstu hæda.

3. Gud meigum þeckja med oss vér, Hans milda forsjón líka, Um alla tíd fyrir øllu ber Umsorgun nádarríka, Øllu til vorra heilla hann Hagar, stjórnar, svo hvørr einn mann Má reyna misskun slíka.

4. Vér þeckjum Krist, sem þoldi hel, Og þarmed flest hid illa; Vér finnum Andans verk er: vel Vor hjørtu rósemd fylla; Vinátta Guds skal vera því Vort góz og heidur lífi í, Og von, er víl má stilla.

5. En, skal slíkt mig ei minna á, Mín skylda rettvís heiti, Þeim Gudi sanna þjónkun tjá, Er þvílíka nád mér veiti? Ofdýrt keyptur eg er og sæll, Ad eg sé framar synda þræll, Og lyst holds eptirleiti.

6. Mín skal ástundan ætíd sú, Ei þann ad hryggja Anda, Af hvørs íbúd ad øll mín nú

Yndis-kjør lífsins standa; Eg vil képpast með allri dáð, Ei. þá að missa Drottins náð, Sem mér bjó hjálp til handa.

7. O, helgi Andi! innræt þú Otta Guðs vorum sálum! Leið oss og stjórna líka nú Á lífsins vegi hálum! Varna við hættum, veit oss megn, Vondum ginníngum stríða gégn, Svo réttri braut ei brjálum!

8. Lát oss bendíngar þeckja þær, Sem þú oss gjørir senda; Gleð oss í hryggð og géf að vær Gætum að lífsins enda, Svo nær sem, Drottinn! þócknast þér, Þá með rósemi mættum vér Viðbúnir héðan venda.

50. Sálmur.

Lagið: Lofið Guð!

Vorn vanmátt Vér sjáum helzt af því: Að vér þrátt Ásetjum hjarta í Margt gott, sem þó fyrir ferst, Og framkvæmist valla, Viljinn svo við veikleik berst; Vér nær ákalla Gjørum náð Guðs vors, þá heitum Allri dáð, En þar af breytum, Fatast ráð, Framkvæmd ei veitum; Áformið er alvørulaust; :,: Guð þó tøjum géðið vort Gjørði uppvekja. :,:

2. En ad hann Ei féck sinn tilgáng fyllt, Orka vann Ockar gáleysid villt; Oss assaka vitum vér, Vart þó rétt dæma, En vor er Gud, sem verkar hér: Ad vilja' og framkvæma; Ei vantar Oss tækifæri; Sem ad bar Sannbrúkad væri, En þó var Vanrækt, þess bæri Því ad ydrast, þad er mist; :,: Vørumst vér! vor hverful heit Hesud Guds uppvekji. :,:

3 O! ad vér Asetníng gudlegann Bædi hér Byrjum og endum hann, Eins og tíndi sonurinn sá, Sem aptur snéri, Sami þánki sífeldt hjá, Sál mín! þér veri; Gæt vel, hvad Hjartanu lídur, Gjørdu þad, Gud sem þér býdur, Hygg og ad, Hart æfin skrídur, Asetníng slá ei á frest! :,: Hvørugt er í hendi þér, Hjartad né tíminn. :,:

4. Drottinn! þú, Dýr sér og ransakar Allt vort nú Aform og hugarfar; Þú veizt hvørsu hvikult er Hjartad og sinni, Ad hlýda, Gud! einum þér, Og skipun þinni; Alhrær því Ættid vort hjarta! Gef þarí Gudrækni bjarta, Sem ad frí Sjást kann og skarta, Svo ei tøpum sáluhjálp, :,: Fyrir vora forsómun, I framkvæmd hins góda. :,:

51. Sálmur.

Lagid: Far heimur farsæll.

Eingin er hér stund Annari full-lík á sér-hvørja lund, Astand vort breytist í skyndíngu skjótt, Þó skinjum ei sjálfir, hvad verdur þad skjótt, Jafnvel, hvad fremst girnumst, finnum vér er :,: Hégóminn einber. :,:

2. En nú erum vér Anægdir, heilbrygdir, gladværir hér, En næstu stund máské oss megi í kvøld Megn neyd áfalla og helsóttin køld, Því tíd vor sem flugstraumur flýtur, og er :,: Hégóminn einber. :,:

3. Opt vér ánægd af Odlumst þeim gædum, sem Skaparinn gaf, Hugprýdi, frídleika, heil-brygdi, þrótt; En hradt dvín sú gledi, því finnum vér skjótt: Ad allt þetta rénar og reyn-ist oss hér :,: Hégóminn einber :,:

4. Vorra vina skaut Verdur oss yndælt, svo gleymum vér þraut, En hryggjumst med sama nær gjørum adgá, Ad grípa kann daud-inn burt oss edur þá; Hvad var þá yndid þeim hreyptum af vér? :,: Hégóminn einber. :,:

5. Og þid, heimsins hnoss! Þú, heidur,

makt, ríkdómur, sæld, von, er oss Svo tídum hér gledja, en tapist þó brátt, Og tjón mannsins sálunni orsakid þrátt, A ydar ágæti þá yfirskrift sér: :,: Hégóminn einber. :,:

6. Gjarnan gledjumst vær, Þá glød morgun-sólin oss upprennur skær; En, nær vér hugleidum, ad eittsinn hún á Fyrir oss ad formyrkvast og hverfa svo frá, Þá sýnist sú kæti, er svoleidis þver, :,: Hégóminn einber. :,:

7. Samt, mín sála! hér Syrg ei, því almætti Drottins þú sér A sjálfu því hvikula heiminum í, Því høndin hans stjórnar og útbýtir því; Hans gledur mildi nær hverfull burtfer :,: Hégóminn einber. :,:

8. Allt hvad heimsins er, Og hønd Drottins ørláta útbýtir þér, Þú brúka vareygd og þacklæti med, En þitt láttu slíkt ecki festast vid géd; Hvørt lauf-bladid sýnir, ad heims sældin er :,: Hégóminn einber. :,:

9. Nú, fyrst þú sér þá, Þad er fallvalt sem jørdunni er á, Vel þú sannfærist ad sælla líf átt, Sjálfs fyrir høndum, hvørs vænta þú mátt; Þad varir eylíft, nær þrotinn er hér :,: Hégóminn einber. :,:

10. Þar verdur Gud þinn, Þar finnur sérhvørr og ástvininn sinn; Frá Drottni þar skilur oss alls eingin neyd, Ei sorg edur missir, ei líf edur deyd; Þar skal oss, vor Gud! ecki ginna frá þér :,: Hégóminn einber. :,:

52. Sálmur.

Lagid: Hvørr veit, hvad fjærri er æfi endi.

Hvørnig sem vér hugleida náum Heimsins biltíngar, mædu, størf, Allstadar vora egin sjáum Synd, þjáníng, lúa, neýd og þørf; En undireins Guds elsku, nád, Addáanlega stjórn og rád.

2. Híngadburd vorn ef hugleidt gétum, Hvør sképna fædist aumri enn vér? Og þó á eldri árin fetum, Afl vort og forsjón lítil er, Til ad afvenda øllum þeim Afølllum, sem oss mæta í heim.

3. Margskyns tálsnørur, margt svikrædi, Mørg synd, andstreymi, fátækt, sótt, Brátt oss oflida bera nædi, Blídur Gud ef vorn styrkti ei þrótt; Tæki hann sína hønd oss frá, Hvørnig mundum vér standast þá?

4. Hvað þrátt kann óvænt hindrun sporna Heill þeirri mót, er leitum að? Hvað opt, þó rísum árla á morgna, Aflar oss lítils-gróða það? Utan Guðs Föðurs fyrirsjón Farsæli störf, en hindri tjón.

5. Sérhvörr oss þetta sannar dagur, Og sýnir vora eymd og neyð; Það er Skaparinn himna hagur, Hvörs forsjón blessar vora leið; Undir Föður-stjórn handa hans Hagsælast lífsins kjörin manns.

6. Hönum því felum öll vor efni, Drugg- ir svo vort höldum skeið; Hann verndar oss í voku og svefni, Veitir aðstoð í hvörri neyð; Ef með oss jafnan hér er hann, Hvörr er, sem móti vera kann?

53. Sálmur.

Lagið: Alteins og blómstrið eina.

Við burtför búast sinni Bezt er, því einginn sér: Hvað mörg áe hvörju sinni Hösum ólist að vér; Þó tímans flug oss fleytti Fram á hærst elli-mið, Af leingstu æfi ei veitti, Ey lífs að búast við.

2. Andláts undirbúníngur Augnabliks verk er sízt; Eylífdar ára hríngur Utkrefur meira víst; Synda ydrun, sár tregi, Sidferdis betrun fríd, Er ei á einum degi Algjørd, né stuttri tíd.

3. Eins og gáríngar ættum Ei mæta vorum deyd, Heldur slíkt hugsa mættum: Hvørt mun í andláts neyd Eg, sem nú, mikils méta Makt, aud og heims munad, Edur med gledi géta Gætt sjálfs míns verkum ad?

4. Efi þó ættum mikid Olifad, hvad er þad? Rétt sem eitt augnablikid Vid eylífd samjafnad; Þarundir finnst þó falin Farsæld vor eylífd i, Til hvørs sú tíd er valin; Tøkum oss vara því!

5. Skyldum vér skynsemd gæddir, Skaparans fridkeypt hjørd, Ana fram alls óhræddir, Eins og villt dýr á jørd? Lífid er eign vor eigi, Af því oss þeinkja ber: Herrann á hvørjum degi Heimtar reikníng af mér.

6. Ydrun því ecki frestum, Eylífdin kémur senn; Aflátum illum brestum, Astundum, kristnir menn! Sérhvørn dag svo hagnytja, Sem byrjar, uns ad þá Vor gjørir daudinn vitja, Vér førum gladir frá.

54. Sálmur.

Lagid: Á þig, ó Herra Jesú Krist!

Sá tími kémur eitt sinn ad, Er allt vort frá oss tekur; Metord, sæld, audur, sérhvad þad, Sem vora lyst upp vekur, Til andláts varir, en þá hér Öll jardnesk gædi kvedjum vér; Nóg er von manns þó náttúran Nátt-tíma þann Ottist, því skadvænn henni er hann.

2. Von er, ógedfeld þyki þá Pau manns-ins kjörin hördu: Askvinum ryckjast öllum frá, Sem yndælt líf oss gjördu, Og hafa öllum eignum af Einn moldar-hjúp, sem skjól þó gaf Fyrir rotnan og fúa sízt; Hvor fátækt lízt Eins stór og þessi? eingin víst.

3. Vér höfdum máské heimi í Heidur og sældir nógar, Allt þángadtil, en ei úr því, Öllu því daudinn lógar, Hvörki líkista, hjúp-ur, gröf Heitir vor eign, því stutt er töf: Fjalir og blæa fúnar í smátt, En furdu brátt Adrir gröf vora eignast brátt.

4. Náttúru manns því ókært er, Ad mæta þessum kjörum; En, ef sem kristnir aptur vér Allt þetta skoda gjörum, Ulit mun helid ann-

ad sá, Abaki verdur misðirinn þá; Ogn sú, sem daudans ásýnd ber, Þá ockur er Orsøk til gledi ædstu hér.

5. Lífsins Herra! þín líknin blíd Lini neyd vorra kjøra! Umþeinking dauda' og andláts tíd Oss virztu rósamt gjøra! Ferli þínum oss fylgja lát, A framrás tímans hafa gát, Heimsins vellyst ei gefa gaum, Ne girndum taum, En hugsa: vor er hérvist naum.

6. Svo þegar kémur þarad þá, Þenna heim skulum kvedja, Med vissu' um hlutteild himnum á Hjarta vort virztu gledja; Oll mýk og sefa andláts grønd, Anda vorn tak í þína hønd; Upprisnum svo oss aptur veit, Med engla sveit, Unun, þá manns ei augad leit.

55. Sálmur.

Lagid: Haldt oss, Gud! vid þitt hreina ord.

Ad øll heims mæda hverful er Huggar oss, þegar syrgjum vér; Opt þerrast tár vor af sem bezt, Í því vér grátum þó hvad mest.

2. Ef allt um heimsins æfi-skeid Umbreytt.

ist, nema hryggd og neyd, Orsök ad kveina hesd. um hér; En hverful sorg sem gledin er.

3. Sinnis rósemd ef sjálfri þér, Sál mín! útvega viltu hér, Guds forsjón mildri gæt þá ad, Sem geymir sína í hvørjum stad.

4. Hvad ósæmileg er því nú Umkvørtun vor og lítil trú; Vanvirda stór er mjøg fyrir mann, Ad mót Guds forsjón þrátti hann.

5. Sjá Jósephs, Davíds, Jóbs forløg, Já, Jèsú sjálfs, og undrast mjøg, Hvad Drottins leidsla dásøm er, Dag hvørn sem lika reyn- um vér.

6. Hvad ómaklegt er: heims um grund Hrepptum vér eina gledi-stund, Ef med þol- gædi ekkért hér Ogédfeldt vildum lída vér.

7. Festum ei vora þánka þá Þreyngíngum lífsins jafnan á; Minnumst á þad: ad mædan víst Í meiri føgnud tídum snýst.

8. Ef oss nú skadar ekkért mein, Adgætum þá, hvørt sorg ei nein Adra þjakar, sem eru hjá; Eymd þeirra skulum létta þá.

9. Þad kærleiks verk oss kætir þá, Krossinn oss sjálfum liggur á, Og mun áfýsa ann- ara géd, Undir vorn þúnga' ad létta med.

10. Og þó það bregðist, vitum víst, Vor Guð oss bregðst í raunum sízt; Hann greiðir allt til heilla' og lér Himneska dýrð, nær æskin hver.

56. Sálmur.

Lagið: O Drottinn allsvaldandi!

Þó Guðs velgjörðir þaðar Þær væru færri' enn hlutum vér, Og ættu' á enda kljáðar Að verða fyrr enn kvöldið hver; Þökk vor ljós Væri valla Verdugt hróß Fær að spjalla; Til lands og sjós Líkn hans nærir alla.

2. Ef vér umliðins gáum, Dræk Guðs náðar merkin skær Allstaðar ótal sjáum, Hvarslag hvört það sannað fær, Líf, krapt, frið, Ljós, dryck, fæði, Læknìng við Hvørri mæði Styrk og lið Lénti hans hjálpræði.

3. Hvað ótal margar heita Hans þá velgjörðir lífs um tíð? Hann gaf svefn hvíld að veita, Hans vakir hulin forsjón blíð; Hvørr kann hreint Hans náð spjalla? Hvørr fær greint Dásemd alla, Er ljóst og leint Lét hann oss tilfalla?

4. O Guð! ef englar meiga Einnig dást

Þínu veldi ad, Hvørnig mun megna meiga Madurinn nóg ad prísa þad? Vor er dád Veik thuga Vald og rád Þitt máttuga; Ást og nád Ei samt frá oss buga!

5. Upptálid ei þó gétum Ástverk þín, samt þar láttu hér Uppvekja oss, ad fetum Æ þann feril, sem skyldugt er, Þér svo téd Packir fáum, Þitt og géd Stunda náum, Vors þarmed Vanmáttarins gáum.

6. Ef vèr med ordum prísa Ei megnum Gud, sem byrja kann, Vor skulu verk auglýsa, Ad viljum ávalt dýrka hann; Ef verk hans Hér ei sjáum, Himnaranns Sælu þráum, Gjafarans Gæzku þeckt hvar fáum.

7. Og þegar vorir enda Æfidagarnir jørdu á, Vér munum gladir venda, Vorn Gud prísandi, hédan þá; En í sal, Sál fyrr þreyda Sælu skal, Utan leida, Lofsaungs tal Lifandi Drottni greida.

57. Sálmur.

Lagid: Fadir vor! sem á himnum ert.

Lífs vors er kallan, lucka og mid, Ad lifa í sønnum dygda sid; Því skaltú læra' ad skilja

hér, Hvad skyldan þörf og dýrmæt er; Æfdu daglega þeckíng þá, Þeirri svo aldrei víkir frá.

2. Gæt þess: hvør skylda' er gæfa víst, Girndum þínum ljá tauminn síst, Ofvel þér sjálfum ecki trú, Yvalt þinn lifnad prófa þú; Minnst þess: hvørr deildur dagur þér Dýrmætur partur lífs þíns er!

3. Um Jesum þeink og øll hans verk, Uppvatníng þér er líf hans merk; Vanmátt ef finnur, þetta þér Prísti til bænar, styrk hann lér; Þennan heim lær ad þeckja bert, Þig med, og til hvørs fæddur ert!

4. Þeink um, hvad stutt þér líf er léd, Lít hvad þín sál er dýrmæt med; Laun dygda skoda laungum hér, Líka straff glæpa' er eptir fer; Samvizku raust ef sefast, bid! Syndirnar skildu jafnan vid!

5. Helzt fra úngdómi hvørja tíd Hollrar samvizku rádum hlýd; Eitthvad þarft jafnan ydja skalt, Erfidid dygda framfør haldt; Lystíngum neita leyfdum þrátt, Svo lærir dempa girnda mátt.

6. Vondra umgeingni fardu fjær, Forsjálni' af gódra dæmum lær, Haldir þú áfram þá

með því, Þú munt fljótt vara dygdum í, Vara í farsæld friði með, Fylgir þá gott og rósamt geð.

7. Ef vér nú veljum veginn hann, Venjumst vér brátt að þræða hann, Þá eflist luckan þrávalt ný; Þá er allt feingið veröld í; Þá munum hér um lífsins leið Leiðast ánægðir fram að deyð.

8. O Guð! vor hjörtu uppvek þú, Að vér guðrækni, dygð og trú Avalt stundum, lát Anda þinn Oss það hugarfar gefa inn: Að, svo sem kristnum sómir hér, Sífeldt kappkostum líkjast þér.

9. Veit oss framför í vísdóms dáð, Veit oss sameinast þér, svo náð Fullkomnri rósemd fáum vér, Farsælir stundum bezt hvað er; Vort styrktu líf og veika önd! Vér felum oss í þína hönd.

58. Sálmur.

Lagið: Hjartað, þánkar, hugur, sinni.

Aldrei nóg vér aðgætt fáum Öll Skaparans miklu verk, Hvör vér jafnan hvern dag sjáum,

Hvad þau eru stór og merk; Hvad má fremur hrært vort geð Helgri undrun fylla með? Hvad meir hvetja hann að prísa, Hvað hans gæzku meir auglýsa?

2. Hvad má traust vort fremur festa, Enn furðuverka Drottins sjón? Hvørs dýrð á því minsta og mezta Má eins sjá; ei líður tjón Einn titlíngur, eitt grasstrá, Utan hans sé vilji sá; Allir reyna' í allri veru, Aðdáanleg verk hans eru.

3. Hvørs meistara handverk getur Heimsins bygging jafnast við? En, hvad veldur, maðurinn metur Manna verk og þeirra sið Meir enn Drottins dásemð þó Dýrðlega sem allt tilbjó? Skoðum jarðar skepna mergðir, Skoðum margbreytt hyn framferði!

4. Hvørr slíkt skoðar, hann sér vottinn Herrans maktar, játa má: O! stór verk þín eru, Drottinn! Einginn nóg þeim skírir frá; En helzt fáum, Herra! þeckt, Hvørsu þitt er veldi frekt, Vér sem dupt og aska erum, Oss við þig nær samauberum.

5. Inn þó skygnst vér ecki fáum I náttúru silfnin huld, Af þínum verkum samt vér sjáum,

Sé þín maktin eingum duld; Helga lotníng héraf fær Hjartad; sídar munum vær, Í þeckíng þinni leingra leiddir, Lof þér greida vel tilreiddir.

6. En hér medan á jørd byggjum, Ydja vor sé jafnan þad, Guds vér verkum helzt ad hyggjum, Hans og vísdóm dáumst ad; Svo opt himin sjáum vér, Svo opt jørdu lítum hér, Svo opt ad oss sjálfum gætum, Svo opt oss hans makt innrætum.

7. Í dupt sér vor andi flegir, O vor Drottinn! fyrir þér, Og lof þér af audmýkt segir, Ad þín nád svo mikil er; Þú oss leidir, léttir pín, Líka greidir veg til þín, Þar vér skodum þig, vor Fadir! Þar vér bodum prís þinn gladir.

59. Sálmur.

Lagid: Nú bid eg, Gud! þú nádir mig.

Ef Ritníng lesum helga hér, Í henni órækt dæmi vér Finnum: hvad bænin mikid má, Mun neinn þann sannleik efad fá; Bæn lýdsins Pétur frelsad féck; Fyrir bæn Mósis yfir

géck Israel hafid; einninn gjørd Elíass bæn féck regn á jørd.

2. Hann bad, og líf þad barni gaf; Brendi fórn eldur himni af; Ezechías bad, og full því fann Fimtán ár løgd vid æfi hann; Jesús bad sjálfur jørdú á Jafnan, hvørr vill því efad fá: Ad hans bæn jafnann hafi mátt, Ef hann í trúnni bidur þrátt?

3. Guds ecki bregdast gæzkan kann, Gódur, sem fyrri, enn er hann; Vér fridkeypt børnin Frelsarans Af fyrirbón erum styrktir hans; O Drottinn! nád þín eylíf stín, Eyrun þú byrgir sízt oss þín; Hønd þín er aldrei offlutt þá, Oss nær hjálpinni liggur á.

4. I Jesú trausti, ó Gud! vér Utausum hjørtum fyrir þér, En, hvarum bidjum, Herra! þá? Um hjálp, svo veg þinn røtum á; Iá, sú bæn þócknast þér hvad mezt, Því muntu hana heyra bezt, Og géfa vorri øndu hvad Oss styrkir þér ad hallast ad.

5. Heims þó ei munad hrópum á, Himnesk sælu-von nægja má; Born látum lúta vilja þér, Vitum þín forsjón stødug er; Anda þíns géd vort ørfi nád, Ad í bæn vorri stødugt

ráð Fáum vér til að fylla það, Sem fyrr vort hjarta þig um bað.

6. Vórt líkt Salómons sinni sé, Sem ei girnist helzt makt og fé, Heldur þá speki: að hlýða þér, Og hvað eitt skuada rétt sem er! Æ, Drottinn! ráðvandt gef oss geð, Gæfu nóga þá fáum með; Og þó heims velmakt víki frá, Vizka og dygð oss nægja má.

60. Sálmur.

Lagið: Kom Skapari heilagi Andi!

Vorri hrygð einatt valda má, Vor kjør oss eigi nægja hér; Því er eg ecki eins og sá Auðugur' virðtur? hugsum vér.

2. Svo gleymum vér því góða þrátt, Sem Guð oss sjálfum lét í té, Og hugsum þarum harla fátt, Hvað stór hans gæzka við oss sé.

3. Vér metum ei hvað mørg þúsund Meðbrædra vorra' á jørdu hér, Meir hafa orsøk marga stund Miður ánægðir lifa' enn vér.

4. Vér lifum hér í landi frí, Lágt þó með-

brædur vorir opt, Þraungum fángelsum fastir í, Fá ei hvíld, skímu, dag né nótt.

5. Vér hvílum tídt í húmi rótt, Heilbrygdir rísum fætur á; Adrir med kveini eyda nótt, Af straungum sóttum værd ei fá.

6. Lífs til vidurhalds höfum flest, Hvad oss naúdsýnlegt jafnan var; En margir þola braudsins brest, Betlandi leita næríngar.

7. Hví þá öfundum adra vér, Öfundar verdir framar þó? Par oss med audmýkt þacka ber Þau kjör, er Drottinn oss tilbjó.

8. Herra! kénn oss ad hlutdeild sú, Hvörja þín nád oss géfa vann, Sú hin hollasta sé oss nú, Svo ei möglum um skamtinn þann.

9. Overdugleika oss vorn sýn, Ei höfum neitt gott forþénad; Hvad oss útgreiddi gæzkan þín, Géfins veitt miskun allt er þad.

10. Lát oss þess fremur þacka þér, Þinni nád treysta, sannfærast; Þín stjórn vor lucka ávalt er, Aldrei sem kann ad fortærast.

11. Frá synd oss ótti fordi þinn, Fyll oss kærleika, styrk vort géd, Ad hvad oss mætir hvört eitt sinn Hjartans ánægju tökum med.

61. Sálmur.

Lagid: Medan Jesús þad mæla var.

Bezta lífsregla oss þad er, Ad samanberum líf vort hér Vid þann dóm, sem vér sídar á Sjálfs vors athafnir leggjum, þá Oss kynni mæda sárleg sótt, Og sorg inntaka hjartad fljótt, Edur þá daudans dregst ad nótt.

2. Opt skyldum spyrja oss ad því: Æ! hvad um líf mitt, þúngum í Sjúkdómnum, mun eg þenkja þá, Þýd lækníng engin stoda má, En grátnir mínir ættíngjar Yfir mér standa' og vænta þar, Daudinn mig burtu dragi snar.

3. Æ! hvad þá dæma hugsum vér Um hvørs dags lifnad ockar hér: Andvaraleysi, lesti, spil, Lífinu sem vér eydum til? Mun géta hjartad føgnud fyllt Fordjarfad líf og illa spillt, Eda girnd vond, er gat oss villt?

4. Hvad munum dæma hérum þá Himin og jørd fortærast á, Nær kraptar himna hræraſt fljótt, Hristist grundvøllur jardar ódt, Høfudsképnurnar hjadna þar, Hesst dómur, opnast bækurnar, Sem lýsa hvørnig lifad var?

5. Ef nú hugleidum þetta þrátt, Þá mund=

um ei svo ofurdátt Andvaraleysis elska hag; En, adgætnari sérhvørn dag, Eckért svo byrja, ad ei vér Adur spyrdum oss sjálfa hér: Hvørt gengur þú? þess gæta ber.

6. O Gud! sem anda gafst oss þann; Góda skynsemi brúka kann, Sem þeirri skynsemd sómir bezt, Send oss nád til ad gjøra flest! Fótstigum vorum stjórna þú, Ad stefnum á þá sælu nú, Sem eptirbídur enn vor trú!

7. Lát oss adgæta veg vorn vél, Vort til þín hneigdu hjartans þel, Géf oss hugleida dauda' og dóm, Dýrann þinn elska orda róm, Og svo daganna enda tal, Ad komumst í þinn dýrdar sal, Hvar sál þig lofa sífeldt skal.

62. Sálmur.

Lagid: A Gud alleina.

Vér Jesú vorum Verdt er þá þøckum nád, Þad bidja þorum Þann Gud, sem alls á rád; Hans er hjálprædi, Hvørs njótum fyrr og síd, Hann bjó oss bædi Bænheyrslu' og verdlaun frid, Og þau eylífu gædi Um endalausa tíd.

2. Svo nær ed sendum Sanna bæn Gudi

vér, Hug hértil vendum, Hann Jesú Fadir er, Vort traust þad vekur, Vér djarfir leitum hans, Er ei burtrekur Andvørpin syndarans, Heldur vel hýr medtekur Hjartans girnd trúads manns.

3. Vor hjørtu hrærir Heilagur Andi sá, Er fridinn færir, Og fulltraust Drottni á; Oss eignum alla Endurlausnarans nád, Gjørum grundvalla Góda trú á hans dád; Svo kann oss sønn tilfalla Sæla og hjálparrád.

4. O Jesú! allir J kvøld þig nálgumst nú, Greidum gjørvallir Gudi þakklæti' í trú; Ef　laust þín þýda Petta fyrirbón er, Ad ei útlída Æfin vor gjørdi hér, Og ad Gud enn vill bída Eptir ad betrumst vér.

5. Séf nád, bezt brúkum Þýttann frest dygda til, Og því afsljúkum, Sem er þér helzt í vil; Gleym syndum gjørdum, Séf styrk, þá sleikum vér! Bæg hefndum hørdum, Hýrga, þá sorgin skér! Æ, líkn oss, þótt lítt vørdum Lífi til dýrdar þér!

6. Pýdt haf þolgædi, Þín miskun hjá oss sé, Med hefnd, sem hrædi, Høgg ei uppvisin tré; Tal tilbidjenda Trúrra lát vara hér,

Virzt viltum senda Vidrétting, bidjum vér; Nafn þitt til alheims enda Utbreid til dýrdar þér!

63. Sálmur.

Lágid: Taladi Jesús tíma þann.

Hvad eitt er sjáum ár og síd, Um þad sannfæra hlýtur, Ad vor mest ársdandi tíd Upphefst, nær lífid þrýtur.

2. Heimur og øll hans umbreyting, Ofkir, stand, sótt líkama, Og allir hlutir allt umkríng Auglýsa rétt hid sama.

3. En þó sannar slíkt allrahelzt Endurlausn vor, og pína Jesú, sem hefir framkvæmt flest Fyrir ástvini sína.

4. Oss er slíkt gledi, en aumka ber Adra sem blindnin vefur, Og ávalt gleyma eylífd hér, Er Gud þeim tilreidt hefur.

5. Varastú svoddan, sála mín! Sífeldt hins minnast ættir: Uppá þad gafst þér æfin þín, Um eylífd lifa mættir.

6. Minnst og, nær syndin hér í heim Hjartad þitt sviful bleckir: Lestirnir skyldu leidir þeim, Sem líf eylífdar heckir.

7. Þeim góda veg ef þreytist á, Þess gæt: hvørt dygdin leidir; Ef þreyngíng lífs þig mæda má, Minnst launa', er eylífd greidir.

8. Nær líkams hrynur hreisi hér, Hjartad þitt ecki gleymi: Eylífdin borgar ørlát hér Allt hvad mistir í heimi.

9. Búumst því undir eylífd vér, Ad heimar gædi hreppum, Undir því falin farsæld er, Færi því ecki sleppum.

10. Varliga brúkum tæpa tíd, Tídum vort líf ígrundum; Eylífdar borgar farsæld frid Frid verk þau hér ástundum.

11. Eylífdar Fadir! oss kénn þú, Akvørdun vora' ad þeckja, Engin heims gædi orki nú Oss frá þeim þánka' ad hneckja!

12. Hugsun eylífdar oss innræt, Undir hú þér til handa; Vid heims ginníngum vor þú gæt, Vondt eckért lát oss granda!

64. Sálmur.

Lagid: Nú bid eg, Gud! þú nádir mig.

Þó virdist hulin vor tíd hér, Víst er þad: eylífd eptir fer; Hér kann ei endast allt vort

stand, Ei hér vera vort föðurland, Annars væri nú ástand vort Ecki svo fullt med neyd og skört, Og vorn líkama ecki þá Umbreytíngar svo mundu þjá.

2. Eins mundi girnd vors anda rétt Einhvørn tíma sig fá hér mett; Óskiljanligt er allt vort líf, Ef hér í heimi er síðsta líf; Nei! oss hefir Gud ákvardad Einn varanligri samastad, Og hærri kjør, enn heims um grund Hryggjast og gledjast litla stund.

3. Væru' ei rök hértil ønnur viss, Er þad þó daudi Jesú Krists; Skyldi hann deya víst svo vér Vellysta fárra nytum hér? Skyldi hann þola þúnga kvøl, Þó fyrir litla stundar dvøl? Skyldi hann láta líf? en menn Lífs frelsid þeckja naumast enn.

4. Vors Jesú frelsan vottar þad, Þar oss annad líf ákvardad, Þess vitni jardar breyting ber, Betri heimur oss geymdur er, Hvar endurleystum Herrans hjá Hærri fullkomnun munum fá, Enn møguligt í verøld var, Veikleika medan holdid bar.

5. Nær þetta skodum, virdum vér Vigtugan tilgáng lífs vors hér: Vér sjáum til hvørs

líf var léht, Líka hvørt kjør þess fá oss bendt; Vér búumst eylífd vorri vid, Vel brúkum léda tímans bid, Og képpumst lifnad lagad fá, Lík- ast þeim, sem er himnum á.

6. Hjørtun vor fyllir heims um tíd Himn- eskt ánægja fridar blíd, Svo ad vér elskum sí- feldt þá, Er sambrædra væntum himnum á; Med Anda þínum allstadar Innræt oss, Gud! þad hugarfar, Þá mun oss blessast þessi leid, Þá mun vort rósamt líf og deyd.

65. Sálmur.

Lagid: Pétur þar sat í sal.

Vors lífs vidurhald er Verk Guds, slíkt sjáum, Nær líkams veiki vér Og voda heims gáum.

2. Hvad opt lífs vidhald víst Vanræktad høfum, Svo furda sýndist sízt, Þó svæfum í grøfum.

3. Víst því til einn Gud er, Umhyggju ríka Er fyrir øllum ber, Og stjórnar líka.

4. Væri ei vøktun hans, Vaggan grøf auda Víst mætti verda manns, Og vær svefn ad dauda.

5. Ad høfum hræríng, líf, Heilsu, not gæda, Allt sannar: ad vor hlíf Er Drottinn hæda.

6. Væri ei vissa sú, Vort hjarta mætti Hrædast allt hvad oss nú Helzt mæta ætti.

7. Því prísum þína náð, Þú himna Fadir! Ad þitt umsjónar ráð Vær skodum gladir.

8. Mínkun þad mikil er Manni hvørt sinni, Ef treystir ei sem ber Umsorgun þinni.

9. Géf þú oss þacklátt þel, Þér svo fast trúum, Og med audsveipni vel Oss til þín snúum.

10. Svo hrædumst heims ei kíf, Hvad sem oss mætir; Þú ert vort ljós og líf, Í líku vor gætir.

11. Leid oss í umsjón þín, Audgaða gædum, En þegar æfin dvín, Í dýrd á hædum.

66. Sálmur.

Lagid: Frid veit þú voru landi.

Hvørr einn þá luckú hefur, Sem hollust víst hans sálu er, Misjafnt þó, hvad Gud géfur, Gjarnan úthlutad metum vér; Alvaldur út samt

býtir Ollu vísdómi med, Farsæld vorri þad flýtir, Ef fáum þess vissu séd, Vorri rósemd þad veldur, Varðveitir øsund frá, Orvínglan ei þá heldur Oss megnar nein ad þjá.

2. Hvørsu ánægdir ecki Endum og byrjum vér hvørn dag, Þegar vor sála þeckir, Þad Gud útskiptir vorum hag; En, kannské ecki finnum Ánægju þessa vér, Og hugsum því þrásinnum: Þessi er sælli mér; Þá eigi þad ígrundum, Þad hinn, sem farsæll telst, Má sakna mørgum stundum Margs, er oss badar helzt.

3. Heims sæld ef høfum eigi, Hindrar þad bleckíng margri frá, Vér høfum færri vegi, Vorn Gud styggja, og meida þá Samvizku vora og sinni, Sízt lídur skipbrot trú; Ovinir ødlast minni Ófundar-sakir nú; Vex fridur vorrar sálar, Vex laungun himininn í, Heims brautir blídu hálar Vetur adgætast því.

4. Ef meiri gledi gnóttir Gæfust, hvørt stundum kátir vér Hugsa um sorg og sóttir, Sjálfan daudann og eylífd hér? Þetta vill þúngbært falla Þeim, sem mjøg elska jørd; Géfum því Gudi alla Girnd vora og þackar-

gjørd; Því við oss bezt hann breytti, Bíður gaf farsæl kjør, Og sálum vorum veitti Vissu um himnaför.

5. O Guð! sem alls ráð hefur, Ánægð og rósemd veit oss fá, Og ef þú gnægð oss géf-ur, Géf oss drambsemi varast þá; En ef oss ólán hendir, Hrvínglan geym oss við, Sálum vorum þú sendir Sanna skynsemd og frið! Himinsins dýrð íhuga, Herra! oss lát, sem ber, Svo mun oss síður buga Sorg eður gledi hér.

67. Sálmur.

Lagið: Guðs Son kallar: komið til mín.

Meðbræðra vorra vinskap hér Vel skyldum stunda' að hljóta vér, Svo, þegar líf skal linna, Missir vorn gráta margir þá Mættu til orsøk nóga fá, Og sárann søknuð finna.

2. Luckusamt er þá lífsins mið, Likvers því fagrast kistu við Er, þá sannkristnir kveina: Lát, Guð! hins dána líka þú Leiðast í stað hans, fyrst að nú Missir hans meigum reyna.

3. Með litlri luku' um líf sá géck, Er loss-

týr hvørki á né fékk; Betra er líf svo linni, Ad vorn rádvandir vidskilnad Verdi gráta og sanna þad, Ad sárann søknud finni.

4. Gésum því øllum orsøk vær, Ad blessa vora minníng, nær Nákaldir lík vér liggjum; Rádvendni, miskun, rósemd, sátt Rækjum, óvina jafnvel þrátt Sannmæli þaraf þiggjum.

5. Ástvini vora eckért kann Eins fremur hugga, enn vita þann Sannleik: ad sælu feingum, Frelstir af sorgum, fári og neyd, Fyrst um útrunnid lífsins skeid Á vegum Guds vér geingum.

6. Hvad þerrar þeirra harma tár Hér fremur enn sú vissa klár: Peir muni fljótt oss finna, Í himna yndis sælu sal, Hjá sjálfum Krist, hvar aldrei skal Sambúd né líf vort linna.

7. Endalykt slíka' ad ødlast hér Óskum og képpumst fremur vér, Enn elli hreppa háa; Marga burt gamla daudinn dró, Sem daga lífs med manndygd þó Áslifdu ofurfáa.

8. Ástundum því um æfitøf Avalt svo breyta, ad hvørr, í grøf, Rádvandur bein vor blessi; Gott nafn er betra gulli' ad fá, Graf-

skrift ei heldur jørdu á. Finnast má fegri' enn þessi.

68. Sálmur.

Lagid: Herra Gud í himnaríki.

Þessi skal vera vor stund nú, Vér til Guds snúa gjørum, Víst því adkoma verdur sú Vel, ádur hédan førum.

2. Vér sláum betrun vorri á frest, Vitum þó tímann fara; Einatt féck daudinn líf manns lest Med litlum fyrirvara.

3. Kannské, þá heimi þessum vér Þjónum og synda ydjum, Oss beri daudinn burt med sér Á blóma aldri midjum.

4. Og þó vér kynnum elli ná Eptir stund lífsins tapta, Mun vor tilhneigíng hértil þá Hafa meir lyst og krapta.

5. Onei! því meir nú þjónum synd, Þess meir í girnd oss slækjum, Þess heldur vex vor þrjózkan blind, Því meir Guds bod afrækjum.

6. Drottinn vald vorrar æfi á, Osmikid slzt má kalla, Ad til Guds dýrdar gódrar þá Gefum tíma lífs alla.

7. Vér flýum því á valdið þitt, Vor Guð! og synd afneitum; Géf oss afbrotin gjörvöll kvitt, Gæt þess, að börn þín heitum!

8. Opt hétum vér þér elsku tjá, Opt þér þjóna og heyra, Opt glæpum hafa andstyngð á; En, Guð! það varð ei meira.

9. Hjálpa oss þó með þinni náð Það góða byrja og enda; Æ að vaxa í allri dáð Oss virzku krapt til senda!

10. Hlýðni sú, sem nú sverjum þér, Sízt lát oss hverfa' úr minni, Að vér framgaungum eins og ber, Undir varátekt þinni.

11. Ginníngum heimsins geym oss við, Géf dygð og stöðuglyndi, Sálar rósemd og sannann frið, Svo höfum lán og yndi.

69. Sálmur.

Lagið: Adams barn! synd þín svo var stór.

Vort líf er sífeldt sorg og þrá, Sárfáa daga telja má Fría frá allskyns ama; Skjaldan svo allt að ósk er veitt, Að ecki framar vanti neitt Víst í vetfángi sama: Séum vér ríkir, sótt er nær, Séum heilbrygðir, fátækt slær; Höfum

vér það hvorttveggja, Vantar opt trúrra vina fund, Vantar rósemd og glaða lund, Er lán heims ei kann tilleggja.

2. Skjaldan fæst allt, sem óskum vér, Aumra manneskja sjónir hér Stundum vort særa sinni; Stundum samvizkan saurgud slær, Svíður skaði, er maður fær, Ymist meir' eða minni; Stundum svíkur oss vonin veik, Vor gleði tídt svo fer á reik; Stundum Guðs hulda høndin Tiptar oss, að vér auðmýkt með Agstríkt hans þeckjum føðurgéð, Og flýum glæpa grøndin.

3. Ihugum daga alla þá, Er heims sælliſt þéntum á, Og þá oss íllt áſettum; Teljum daga þá loks, er lágt Láum sjúkir, og næsta fátt Af góðu vér útréttum; Jøfnum svo saman við þí vér Varandi gleðidaga hér, Vér munum finna flesta, Sem Job lýsíngu sanna gaf, Segjandi: órósemi af Full er manns-æfin mesta.

4. En þar oss mætir allt það hér Undir stjórn Guðs, því meigum vér Ánægðir ætíð vera; Hvorn dag oss þvílíkt huggar traust: Hann blandar gleði efalaust Í hvað sem þljótum bera; Hans alvís gæzka hagi manns

Til heilla jafnan greidir hans, Guds forsjón góð mun sanna; Hann leggur byrdi herdar á, Og hjalpar til ad bera þá, Styrkir krapt mæddra manna.

70. Sálmur.

Lagid: Mildi Jesú! eg minnist nú.

Hvad mædufull sem æfin er, Anægju fáum ríka, Nær Guds forsjónar gætum vér, Gæzku og maktar líka; Hjartans gledi þad heitir merk, Hans dásemdar ad skoda verk; Þeinkjum um þekking slíka!

2. Daglega er fyrir augum manns Yndisleg sjón Guds verka, Er kveikja mætti' í hjarta hans Helzt til Guds elsku sterka; En ad vanrækja þetta þá, Þad er ad gleyma og forsmá Drottins miskunsemd merka.

3. Hann hefir kærleik sýnt oss sinn, Svo vidurkénna mættum: Allt gjørdi vel vid mig Gud minn; Margskyldt er líka gættum: Ad þad sem byrjad høfum hér, Hefir hann farsælt, þetta vér Med audmýkt játa ættum.

4. Heilbrygdi hann oss góda gaf, Gledi,

lyst, krapt ad vinna, Hættunum vendi ólak af, Opt lét oss heppni finna; En þeim medbrædrum, er vér þó Ánægdir sjáum lifa í ró, Margsinns veitti minna.

5. En ef Guds dýrdar unun á Augunum gjørum renna, Fyllist af gledi þánkinn þá; Pad er oss sjálfum kénna, Ef med glæpunum enn á ný J gáleysi framhøldum því, Ad forsmá føgnud þenna.

6. Pad skal því øll vor æfi-spor Oss gledja, styrkja, hressa: Ad Gud er tryggur vinur vor, Vill oss geyma og blessa; Hans med þakklæti þiggjum nád, Þeim Drottni felum enn vort rád, Er gætti allt til þessa.

71. Sálmur.

Lagid: Stridsmenn þá høfdu krossfest Krist.

Undrun er stór, ad ecki vér Umvendumst glæpum frá, Hvartil Gud sjálfur lid þó lér, Og ladar; eda má Fjøldi syndanna frá því hér Fæla? er betri þá Samvizku-nøgun, sem oss skér, Enn sálar rósemd fá.

2. Eda, er syndin ordin ljót, Inngróin

brjóstid í, Svo ørdugt falli yfirbót? Á leingi framm í því Halda? á Jesú fridar fljót Frelsunin krapta-ný Einskis metast? svo ei af rót Ydrumst og verdum frí.

3. Skal allt þad ómak, øll sú nád Onýt-ast, sem Gud vann Oss fyrir hafa? á hans rád Eckert ad vinna' á mann? Hans Andi verk-ar hjálp og dád Hjá þeim, er þyggja hann; Ef hans umhyggja er forsmád, Orsakar sálar-bann.

4. Sjálfir í gløtun gaungum þá, Gjøld þýngri hreppum víst, Gledi er himnum yfir á Einum syndara' er snýst; Hinna nøfn eru einglum hjá Andstygd, fyrst betrast síst; Sá-laus í tøpun geingur sá, Guds nád er móti brýzt.

5. Hvar vill ránglátur finna frid, Forsvar og hæli bezt, Hér þegar skilur heiminn vid, Og hrygdin kvelur vest, En lukt er ríkis himna hlid, Hvørt hann afrækti mest; Goldin laun fyrir glæpa sid. Gløtunin hønum sést.

6. Leitum því nádar nú í stad, Nú er ad ydrast mál; Gud vor himneskur! géf oss þad, Gétum heims varast tál; Fyrst ad þinn Sonur

fyrir oss bad, Og frelsti líf og sál, Lát oss hans njóta líknar ad! Leid vel! því braut er hál.

72. Sálmur.

Lagid: Eg hinni Kristni gódan frid.

Par oss í øllu vitum vér Vera mjøg krapt-aríka, Hugga má þad: ad yfir oss er Umsjón Guds nádar dýra, Sem øllum hlutum hefir ad stýra.

2. Vér vitum ei hvad mæta má A morgnuns næsta degi, En hønum, sem ad alls rád á, Er gjørvallt hulid eigi, Hvad oss hendir á vorum vegi.

3. Einatt rádþrota verdum vér, Vorrar gæfu ad leita, En hans rád krøptugt dvalt er, Adstod og hjálp ad veita Þeim, sem ad vild hans vilja breyta.

4. Fyrst þannig ástand þeckjum manns, Því felum vér þá ecki Aform og rád í forsjón hans, Sem fótspor øll vor þeckir, Og hvørs nád makt ei nockur hneckir?

5. Ef oss hans nægdi vilji vel, Vér mund-

um ecki kvída, Heldur með ánægt elsku=þel, Ókomnra tíma bída, Og treysta á hans for=sjón frída.

6. Hans vísdóm þeckja hvørjum ber, Hans treysta guddóms mætti; Hans gæzku þacka, góð sem er, Gledja oss jafnan ætti Hans um=sjón, er að øllu gætti

7. Géf oss, Guð! náð þá: vorn að vel Vanmáttinn jafnan sjáum, Og með audmjúkt og einlægt þel Að þinni miskun gáum, Svo hjá þér njóta náðar fáum.

8. Annara ei væntum eptir náð, Oss skal þín hjástod lynda; Veit þinni kristni krapt og dáð! Kvitta við straffið synda! Gudlausra ráðum gjør burt=hrinda!

9. Í vandrædum oss vísdóm géf, Að velja hið notamesta; Nær hrygdin slær, með hjálp ei tef, Hønd þín oss leidi bezta, Við þig lát oss vor hjørtu festa!

73. Sálmur.

Lag.: Lof sé þér, Guð! fyrir liðinn dag.

Satt er það: mjótt er himna hlið, Helms

þessa torfær vegur; Samt skal hvör kristinn képpast vid Komast þá leid ótregur, Væri vor neyd svo þúng og þrá, Pad hún ei sigrast nædi, Og stødug stædi, Vorkunsemd nockur væri á Vorri óþólinmædi.

2. En nóg medølin høfum hér, Heims veg greidfærann gjøra: Létt verdur strid, ef lítum vér Til lífsins seinni kjøra; Ovinir vorir eru þrátt Oflugir, hinn þó stærri, Sem er oss nærri; Vorn styrkir Jesús veikann mátt, Vorn kross gjørir léttbærri.

3. Med réttu kunnum klaga sízt Kristindóms ørdugleika; Hvetji oss dæmin helgra víst, Þá hjartans traust vill skeika; Metord og lucku láta hér, Líkt sem Krists strídsmenn gjørdu, Í hrygdum hørdu, Erum tilneyddir ecki vér, En høfum frid á jørdu.

4. Sjáum hvad Jesús sjálfur leid Sálu-hjálp fyrir vora: Ónád frá fæding allt ad deyd; Ættum vér þá ad skora Oss undan kaleik, sem hann saup? Sorg heims því skulum bera, Vongódir vera; Hér þó oss gésist hrygdar staup, Hann kann þad sætt ad gjøra.

5. Rádvendnin skyldu' ad rækja sín, Raun-

gódann krapt oss gefur; En miskunsemdin, ó Gud! þín Aform gott blessad hefur, Efl oss mót syndum verjast vel, Veit hug, krapt, von, stadfesti, Lát varast lesti; Svo játum loks med sannfært þel: Sá mjói er vegurinn bezti.

74. Sálmur.

Lagid: Gled þig, Gudssonar brúd!

Hvørr er eg? ættum vér Oss spyrja þrávalt hér: Tek eg góds framfør fljótri? Eda flækist í þverúd ljótri? En vér medkénna ættum, Os- sjaldan hérad gættum.

2. Þánkalaust líf burtleid, Látum ókomid skeid Eigi svo aptur fara! Oss tøkum gløgg- ann vara! Hyggjum ad: hvørt nafn berum, Hvartil skapadir erum?

3. Guds hefir gjørt oss hønd, Gaf hann oss líf og ønd; Vort hold er mold af moldu, Af mold nærist, leggst í foldu; Af útliti er skæra Ei þá sig verdt ad stæra.

4. Smeckbetri fædan fín, Og føgru klædin þín, Dýrmætid ei þitt eykur, Ertu samt djúpt

og reykur; Andi þinn einnig tapti Eptirmind þess hann skapti.

5. Skynsemd er mjøg deyfd manns, Marg-spilltur viljinn hans, Hvad oss var helzt ákvardad, Og hefdi mezt um vardad, Er gjørt af manns vanmætti Midur enn vera ætti.

6. Þetta satt sønnum vér, Þá sjálfur Kristur hér Hradt kémur dóm ad halda, Og hvørjum laun sín gjalda; Þá mun sjást: menn á jørdu Margt gott forsóma gjørdu.

7. En þad er oss bezt vørn, Erum vér frelst Krists børn; Hylli Guds hann oss greiddi, Og himna farsæld tilreiddi: Ef vér ástunda vildum Ad breyta svosem skyldum.

8. Ydkum því ætíd hér Eins líf og Kristn-um ber, Eflum Guds æru sanna, Og velferd medbrædranna; Þá ánægd þaraf fáum, Er þecktum ei fyrr né sáum.

9. Svo munum sofna í frid, Samvizku dóm þann vid: Vér høfum verk, þau áttum, Vel gjørt, sem orka máttum; Gott-rykti grøf-þá prýdir, En Guds dýrd sálu skrýdir.

75. Sálmur.

Lagid: Lifandi Gud! þú lít þar á.

Ydrunarinnar akta ber Undandrátt vezt skad- næmi; Eylífdin sýna þó mun þér Þess miklu fleiri dæmi; Oumvendtur því margur mann Mjøg skjótt burtrickist, fyrr en hann Hugsadi hel adkæmi.

2. Er ei á þessum ímind vor? Er oss ei skyldt ad játa: Ofmørg framgeingum æfispór, An þess af glæpum láta? Bidlund er Guds, hann burt ei sló Med bráðum dauda oss, hvad þó Forþéntum margann máta.

3. Mót Guds advørun er stórt fár Ydr- unarlaus ad sofa, Og reida sig á allmørg ár, Eda, sem Felix, lofa: Annad sinn snúa eg vil mér, Ydkud synd þverúd med sér ber, Sem veldur sálar dofa.

4. Eda hvørr lofad oss því fær, Enn tøk- um sinnaskipti? Máské daudinn, hvørn hugd- um fjær, Hradt oss í burtu svipti; Gétur ei skéd, ad Gud, hvørs raust Gjarnan forsmád- um þánkalaust, Oss med útsnørun typti?

5. Hvørr veit, hvørt Andi helgur á Hjart-

ad vort klappar fremur? Sláum á frest ei ydrun þá Allt til þess daudinn kémur. Treystum ei því, sem óvíst er, Í dag fyrst rødd Guds heyrum vér, Ádur enn nótt oss nemur.

6. Á morgun heyrum máské: þú, Mannekskja! strax skal deya; Alítum oss því, eins og nú, Andláts stríd skyldum heya! Audmýkjumst, hyllumst Herrans rád, Huggum oss svo vid Jesú nád! Hans veldi skulum hnegja.

7. Látum oss girndir vondar vid Vakandi safnan strída! O Gud! þartil þitt legg þú lid, Ljá oss krapt þér ad hlýda, Og læra hvørsu lífid hér Laungum fallvalt en dýrmætt er, Svo ødlumst burtfør blída.

76. Sálmur.

Lagid: Jesú! þín minníng mjøg sæt er.

Ef vér hugleidum hvad sú var Heit elska, Jesús til vor bar, Upphvetur þad oss aptur á mót, Ad elska hann af hjartans rót.

2. Skylda einasta ecki er, Ad elska Jesúm Kristum hér, Heldur og ædsta audna manns, Ad lifa og deya' í kærleik hans.

3. Hvad mikid gott oss gjørdi hann, Svo gæti leidt til elsku mann? Hvad lét hans ó-gjørt líknin há, Sem lada oss til kærleiks má?

4. Hvad sýnir framar, hvørsu hans Heit var elska til syndarans, Enn þetta: ad hann ljúfur leid Lægíng, forsmán og bitran deyd.

5. Eymd fyrir dýrd hann á sig tók, I stad sælu sér mædu jók; Fyrir ríkdóm og farsælt líf Fátækt kjøri og daudans kíf.

6. Grimt má því heita hjarta þad, Hvørt Kristum fær ei sannelskad; Efl oss, Jesú! svo elskum vér Æ þig, og skiljumst sízt frá þér.

7. Vort líf og daudi lýsi því, Vér lifum þínum kærleik í, An þess hér finna aungva má Anægju og huggun jørdu á.

8. Hvønær sem ginna hjartad vill Heims-ins bleckjandi girndin ill, Hvørs þú synjadir sjálfum þér Sýn oss, og hvør vor skyldan er.

9. Ef í synd lifum, sýn oss hér Sára kvøl er þær juku þér; Ef møglum undir eymd og neyd, Oss minn þá á þinn kross og deyd.

10. Elskan þín leidi lífs vorn hag, Líka farsæli andláts dag, Athøfnum stjórni øllum, vér Aldrei svo skiljumst meir frá þér.

11. Heims elsku frá oss, Herra! fær, Hjört-un í dauda endurnær Med þeirri von: ad vér med þér Verdum, hvar eylíf sælan er.

12. Æ! þá yndælis unun há Enginn í veröld skinja má, Helzt sjáum því á himnum vér, Hvad sæll er sá, sem lifir þér.

77. Sálmur.

Lagid: Nú bid eg, Gud! þú nádir mig.

Sál mín! athuga svosem ber Sannann kær-leika Jesú hér! Gack til Betlehem, gæt ad þar, Guds ljómi manns í líkíng var; Fylg hønum, sjádu sjálfs hans líf, Sem var hladid med eymd og kíf! Offsóktur sýndi elsku hann, Auma styrkja og lækna vann.

2. Saklaus hann var, en samt þó leid Særíng, mannhatur, kvøl og neyd; Í Geth-semane gæt og sjá: Guds Son þar flatur hrygg-ur lá; Blódsveitann, andvørp, bæn og tár, Bardaga daudans, hrygd og fár, Og hlýdni sem hann sýndi hér, Set allt vel fyrir augu þér!

3. Fjallid Golgatha gack svo á, Guds furdu-verk hid mesta sjá! Nakinn Jesús med nøglum

ber Neglður á trénu fastur er, Umkríngður bøðlum; æ! það var Elskan, sem hann mest styrkti þar, Og þrýsti hønum þessa neyð Þolgóður líða fram í deyð.

4. Er það møguligt, ønd mín! nú Ei við sjón þessa hræríst þú? Æ! hvørnig fær þér ervidt veitt, Að elska Jesúm Kristum heitt? Fyrir sinn kærleik kýs hann þinn, Kanntú hann elska nockurt sinn Eins vel og forþént hefir hann? Hann vill kærleika einlægann.

5. Æ! kom, mín sál! og ei tef nú, Með eptirlaungun, bæn og trú, Að elska Jesum meir og meir, Mannelska hans fyrst aldrei deyr; Viljugá legg þig vald hans á, Verkan kærleikans auðsýn þá: Að øll þín hegðan hér á jørð Helgist Jesú með þackargjørð.

6. Spyr þig við hvað sem forma fer, Fyrst: hvørt að þetta samkvæmt er Kærleika þeim, þú kristinn bert Kristo að greiða skyldur ert? Minnstu! að lífs þíns luckuhátt Lausnarans offri þacka mátt; Hans kærleik skoða þér ber því, Og þrávalt prísa verøld í.

78. Sálmur.

Lagid: Syrgjum vér ei sáluga brædur!

Lífs vors hér um lídandi stundir Lucka er stærst, ad vita sig undir Forsjón Guds vors framleidast; mætti Fulltreysta því Drottins hvørr ætti.

2. Skadar velferd sképnum ad trúa, Skinlitlar oss farsæld ei búa; Drottinn frelsar, hann veit hvad hagar, Hásskann þeckir, kjørin bezt lagar.

3. Gæzkan hans er gjørn til ad stoda, Gefur hjálp í sérhvørjum voda, Opt slíkt reyndum ei þá oss nærdi Annara bjørg, hann lidsemd oss færdi.

4. Einrúms kvak vort aungvir þá virdtu, Eyru hans vorn kveinstafinn hirdtu; Hann vor tárin taldi, því ætti Treysta sálin hans líkn og mætti.

5. Oss umkríngir eymdin, sem grætir, Enginn veit hvad næsta dag mætir; Samt ei kvídum! gódri oss géfum Guds forsjón, og mátt hans ei efum!

6. Gud! þér felum gjørvallt vort hjarta,

Gef því skilníngs ljósið þitt hjarta; Viljann helga, vora geym sálu Vélum frá á braut lífsins hálu!

7. Afvegu, sem oss villa snarast, Oss kénn þú að þeckja og varast! Haldt oss við á hjálpræðis vegi Himins til, svo skeikum vér eigi.

8. Lít til vor í líknsemd af hæðum, Leið og styrk í veraldar mæðum; Allt hvað nytsamt og gott má kalla Oss, fyrir Jesum, láttu tilfalla.

9. Forsjón vér svo felum enn þinni, Fjör vort, líf, sál, æru, heimkynni; Oss þín miskun æ(?) bevari, Ertú, Gud! vor heilsugjafari.

79. Sálmur.

Lagið: O Gud! heilagur! heilagur!

Erfiði dagsins eptir hér, A nóttunni þá hvílumst vér, Rétt sem andvana erum, Án tilfinníngar einnin þá, Um þann háska, sem granda má, Adgæzlu aungva berum; Oslikt Er slíkt, Oss nær finnum Ei né finnum Ást Guds blíða, Edur hans bendíngum hirdum hlýða.

2. Þá er sem sofi sinnið allt, Til sannra dygda tregt og kaldt, Háskann adgætir eigi;

Líkt sem í draumi lífid þver, Lifdum burt þannig mørg ár vér, Á vorum æfi vegi; Því mál, Mín sál! Þér má heita Þessum neita Þrjózku dosa, Varastu leingur í synd ad sofa!

3. Vakna! þig rødd Guds vekur nú, Verkanir Andans adgæt þú, Lát synd ei svæfa fremur; Géf þinni skyldu gætur ad, Guds raust fyrst þér nú skipar þad, Hvørr veit nær kallid kémur? Mjøg er Hætt hér; Øll lífs-tíd Er eins og stríd, Því átt' ad vaka, Lífs ef kórónu í laun vilt taka.

4. Illa burt sóud æfin þín Angrar þig mest í daudans pín, Hvørt kvøld því hér ad gættu; En, vor Gud! þína adstod vér Ei meigum missa neinn dag hér, Hag vorn med hjálp því bættu! Oss vek, Og rek Á burt synda Svefninn blinda; Send þinn Anda, Tímann adgæta og verk vor vanda.

5. Þitt ord, tiptanir, elska, vægd, Øll þolinmædi og gæzku nægd, Oss til umbótar hvetji! Vér skulum ætíd vaka þá, En verdi svo, oss lífsbraut á Andvaraleysid letji, Þín hønd Þá Annd Vekji, leidi, Vel tilreidi, Vér svo fáum Sigur í stríði og sælu náum.

80. Sálmur.

Lagid: Sá frjáls vid lögmál fæddur er.

Peir sem löstunum lifa í, Lausnara sinn óvirda, Falla í hefnd Guds fljóta því, Fyrst ei um nád hans hirda.

2. Vonzku þá Jesú vorum mót Vörumst med kærleik-heitum, Elskum hann, gjörum yfirbót, Eptir hans dæmi breytum.

3. Ad sönnu fyrir synd hann leid, Svo réd og dæmi veita Oss, hvörnin vér um æfiskeid Eptir sér skyldum breyta.

4. Frá því hans dæmi fylgja vel Fors heims oss aldrei hrædi, Mót hátri sýnum hógvært þel, Mót hreckjum þolinmædi.

5. Eins og hann lídum ljúfir vér, Hvad lætur Gud tilfalla; Ødrum til heilla, eins og ber, Utréttum skyldu alla.

6. Þykist Gud tipta þurfa oss, Þolinmódliga breytum; Sem Jesús tökum sendan kross, Sjálfum oss vel afneitum.

7. Ef gráta þurfum eins og hann, Á Drottins hjálp þá treystum; Ef yfirgéfa ástvin kann, Oss vid Guds nád hughreystum.

8. Ef yfirgéfnir verdum vér, Vors Jesú hróp hugleidum: Gud minn! því hefir gleymt þú mér? Guds miskun oss á reidum.

9. Eins þegar deya eigum vér, Ond vora felum Drottni, Hann sigur, krapt og líf oss lér, Líka þó hérvist þrotni.

10. Af þjáníng, Jesú! þinni mér Þau beztu not virzt greida, Hvørt um blóm edur þyrna þér Þóknast mig hér ad leida.

11. Eg geng óhultur hønd vid þín Hér braut vegferdar minnar; Sjálfur medtak þú sálu mín Sídan til dýrdar þinnar.

81. Sálmur.

Lagid: Fadir vor sem á himnum ert!

Eins og samfrelstum brædrum ber Byrjar hvørr annann elskum vér; Oss hefir Jesús elskad heitt, Utgéfid sig og margt gott veitt; Hvad goldid fyrir gæzku hans Géta líttnýtir kraptar manns?

2. Ef vér af réttri ást til hans Adstodum þarfir náungans: Húngradan sedjum, sárþyrstann Svo dryckjum, klædum nakinn manni

Virdir hann þad gjört sjálfum sér; Svoddan gódverk því stundum vér!

3. Jafnt fyrir alla Jesús leid, Jafndýrt því mat hann allra neyd; Ættum þá brædur vora vér Vanvirda, sem hann eignar sér? Hvörnig tilheyra Kristo kann Kærleika sá ei æfir mann?

4. Eins hjartagódir og hann var, Offur ríkdtum miskunar; Oss þitt hugarfar innræt þú, Ædsti kærleiki, vor Jesú! An þinnar nád-ar er vort géd Ómjúkt og vanþacklátt þarmed.

5. Enn lát þinn kærleiks anda vel Upplífga dofid hyggjuþel, Svo ydkum verk og velgjörd þá, Vídfrægja þína dýrd er má; Lát oss med högværd ljúfri hér Leida til þín þann villtur fer!

6. Mörg tækifæri lífs á leid Ljást ad hjarga þeim særir neyd, Hrasandi stydja, hrumum fá, Huggun, ef legdum stundum á, Einnig med bænum vorum vér Víst gétum stodad auma hér.

7. Æ, láttu, Jesú! alla tíd Oss þessi stunda verkin fríd! Dygdum géf fylgi blessun bezt! Bænheyr oss nær áliggur mest! Eptir-

þreid hjálp ef hlotnast má, Heidrast þitt nafn og dýrkast þá.

82. Sálmur.

Lagid: Oldúngar Júda annars dags.

Guds nádarmedøl mønnum léd Mørg eru, kreyíug líka med, Svo skuldin finnst oss sjálfum hjá, Ef sanna þá Kunnum vér eigi farsæld fá.

2. Allt hefir Gud þad útrétt bezt, Er oss til bjargar þénti mest, Allar velgjørdir gjafarans, Og gæzkan hans, Til sáluhjálpar midar manns.

3. Jesús leid oss til lausnar hér, Lausn þá forsmádum tídum vér; Hvad til betrunar helzt oss dró, Vel hann tilbjó, En vér forherdtumst einatt þó.

4. Himin oss veita vill hann sinn, Beginn þó einatt kjósum hinn, Er til gløtunar áfram ber, Um slíkt, því ver! Mun margur brixla sídar sér.

5. Hvílík ákløgun þeirra þín Þýngir, nær líta heimsku sín, Jesú blód hrópar hefnd og

þrá, Það hryggir þá, Að þeckja lausn, en aungva fá.

6. Kostur er oss að ydrast enn; Í burt þó Guð oss rycki senn, Dóm þann réttvísann reyndum vér, Því ráð hans hér Lund vor fornmádi þrjózku þver.

7. O Guð! oss þyrmi ást þín blíð, Enn til betrunar géf oss tíð; Syndirnar hjørtum særa hræðd, Af sorgum mæðd, Fyrir píßl Jesú gjør þau græðd!

8. Æ! lát kvøl Jesú á oss víst Avaxtarlausa verða sízt; Allra helzt nær hér førum frá, Þitt fullting ljá, Að raust svo þinni gjørum gá.

9. Fyrir oss, Jesú blíður! bið, Beigðu vor hjørtu að dygða sið, Þín pína sé vor huggun hér, Þá hrygðin skér, Dýrmæt styrking nær deyum vér.

10. Mót kløgun synda, mæðu og neyð, Mót hræðslu grafar, sótt og deyð, Styrki oss bezt þinn kraptur klár, Og lèfji fár, Svo fáum dýrð um eylíf ár.

83. Sálmur.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín!

Offkjaldan høfum hugleidt vér, Hvad mørg vor synd, en þúngt straff er, Sem þær kunna orsaka; En svo þánkalaust eyda tíd, Er hætta stór, því vøkt um síd Samvizkan sárt mun klaga.

2. Gymd sína sál þá alla sér, Og hvad Guds hegníng þúngbær er, Og þó slíkt ennþá bídi, Mun vor rósemi mínka skjótt, Nær myrk á=fellur daudans nótt, Og þjá ofþúngur kvídi.

3. Þá synda=fjøldinn þjakar lund, Þá skélfir hels og dómsins stund, Þá mínkar lima máttur; Þá géfst ei hjarta huggun nein, Hefir ei rósemd nokkurt bein, En þreyngist andar=dráttur.

4. Hvar mun þá finnast hæli og vægd? Hjá Jesú Kristi písla nægd, En annarstadar eigi; Hvad þó samvizku svæfdum hér, Svølun þá ei né gledi lér, Á þeim ángistar degi!

5. O! því flýum vér ecki þá Í Jesú skjól, og leitum hjá Hønum hjálpar og ráda? Því er hans líf um æfiskeid Ecki vort form? svo loks í deyd Fáum ad njóta náda.

6. Ef þú ei hrærir hjörtun vor, Heilagi Guð! vor æfispor Í gálensi framgaungum; Lát oss því hræðast hegníng þín, En hugga oss við Jesú pín, Hlíf vel við hefndum straungum!

7. Hans frelsun sé vor huggun trú, Hans vegna synd oss forlát þú, Lífs betrun lát oss sýna! O Jesú! líf og upprisan! Ásetníng gef oss stunda þann, Svo eignumst elsku þína.

84. Sálmur.

Lagið: O Drottinn allsvaldandi!

Litla dvöl líf má kalla, Lítil er von vér skimjum þá Himinsins eylífð alla, Ár þau nein tala' ei greina má; Því skaltu þannig breyta, Þitt með trú Hlaupið þreyta, Að eylífð sú Yndæl megi heita.

2. En þó vér ecki sjáum Útvaldra sælu himnum á, Af ritníng fríða fáum Fullvissu samt um gleði þá; Himins þó Huld ei kæti, Himna ró Sá aðgæti, Hvar oss bjó Herrans elska sæti.

3. Sjáum, hvað vorra vegna Born Jesúm

hefir kostad þad: Kvøl, tár og titran megna, Ad tilreida oss þann samastad; Þaraf sést: Eylífd alda Yndid mest Lér margfalda, Þar verdkaup bezt Vard fyrir hana' ad gjalda.

4. Finnist laung rauna reisa, Rennum augum til himins þá; Má kallast rétt markleysa Manns leingsta tídin jørdu á; O! hvad skjótt Arin þrjóta, En í nótt Máské skjóta Banasótt Brædur vorir hljóta.

5. Fjørshraustur enn veit enginn Hvørt audnast morgun-rodinn klár, Heill kvølds til hvílu genginn Hét opt ad morgni kaldur nár; Margur vor Fær ad finna Feigdar spor Lima sinna, Er deysa þor, Og daga-kvøld á-minna.

6. Hvørr kann svo hér tilfinna, Ad hugsi ei strax um eylífd hann? Vor er svo frek fásinna, Fast er hjartad vid heim þennan; Hjá oss er Hvør ein stundin, Er hratt þó fer, Léttvæg fundin, Sem væri hér Vid jørd eylífd bundin.

7. Þann sannleik oss innrættu, O Gud! ad vølt er lífsins stund, Styrk oss í heimsins hættu, Ad hlýdnast þér, en vora lund Vísa

gjør, Vel svo kynnum Vanda sjør, Heim ei sinnum, Sælukjør Svo um eylífd finnum.

85. Sálmur.

Lagid: A Gud alleina.

Sú hugsun hlýtur Hræda þann vondur er, Ad Gud allt lítur, Allt heyrir, skinjar, sér; Hann má hryngd bera, Þar hatúr, flærd, ill rád, Veit hann ljóst vera Vizku, er alls fær gád; Af því íllt mun uppskéra Sá illu hefir sád.

2. Þará þad bætist, Ad þessa Drottins vald Aldrei upprætist, Eylíft kann veita gjald; Enginn umflúid Eylíft hans straffid fær, Ei aptur snúid, Eptir þad daudinn slær; Otta-legt er tilbúid Afgrunn og kvøl frábær.

3. En ef Guds hrædir Alvizka vondan mann, Hún gledi gædir Gudrækinn sérhvørn þann, Er vild hans vinnur; Vert því glød, sála mín! Fyrst nád hans finnur Forsjálni rádvønd þín; Hylli heims met þú minnur, Sem mislynd er og dvín.

4. Er þad sønn sæla, Sárt ef þig baktal skér; Sem Job mátt mæla: Mitt vitni á

himnum er; Nær hrygð að hrýtur, Heimis last og óblíðan, Þú þreya hlýtur Þinn vin og hjálparmann; Ást Guðs þér ei samt þrýtur, Hvør aldrei bregðast kann.

5. Nær heill frá=hallar, Hans forsjón nægir þér, Þá leint þú kallar, Þín andvørp bezt hann sér; Ef tekst á hendur Umsorg vesælla nú, Hann þér hjá stendur, Hvað gott veit aðhefst þú; Nær dauðinn svo er sendur, Sízt bregst hans nálægð trú.

6. Hér hugsun slíka, Herra! oss innræt bezt, Og óttast líka Æ nálægð þína mest; Hún frá synd haldi, Hún vari freistni við; Hún huggun valdi, Hún veiti styrk og lið; Hún verðkaup hlýðni gjaldi Himneskann dýrðar frið.

86. Sálmur.

Lagið: Hjartað, þánkar, hugur, sinni.

Nú er endtur enn einn dagur Af leið vorrar heimfarar, Og í vændum annar fagur, Ef oss til þess Guð sparar; Pílagrímar heitum hér, Hins tilreiða lífs oss ber, En þótt hjartað óttast meigi, Að nær gætum þessum vegi.

2. Hvørsu margir hafa fetad Hann og vilst af réttri braut, Føðurland ei fundid gétad, Fallid svo í neyd og þraut; Vort fyrst hold er vonzkurikt, Vér meigum og óttast slikt, Ográr leidar ordugleiki, Ill dæmin og mannsins veiki.

3. Vor Jesú! sem vegfarandi Varst á jørd, oss stattu hjá! Villustiga varna grandi, Vér svo stefnum himinum á; Vilji hjørtun véla af leid, Villu fordi hønd þin greid; Ogni dauda dalur strángur, Dýrdar stilli ljóminn ángur.

4 Vor mun taka vegferd enda, Vér nær eignumst føðurland; Þángad skal vor þánki venda, Þegar heimsins mædir grand; Tekur hlutdeild sønn trú sér I sælu, hvør oss búin er, Og á jørdu ímind sjáum Endurgjalds, er sidar fáum.

5. Elska Krists og nád Guds neita Nóga styrking sálum lér, Til ad stunda hans børn heita, Heims á reynslu skeidi vér; Vøndum skylduverk sem má, Verdlaun dýrdar litum á, Því leingst óskum þar ad búa, Þángad laungun øll skal snúa.

6. Géf oss náð þér, Guð! að hlýða, Géf! að kærleik stundum á, Veit oss dáð með varengð stríða; Svo vilja lærum þíns að gá; Lífs þá skeiðið endað er, Inn svo leið í dýrð hjá þér, Hvar oss þú það hnossið géfur, Hér sem truin vænað hefur.

87. Sálmur.

Lagið: Hvörr sem ljúfann Guð lætur ráða.

Ef velgjørnínga Guðs aðgættum, Sløggt svosem Davíð jafnan vér Eins og hann segja einnig mættum: O Guð! hvað skal eg gjalda þér? Ef vel aðgætum vors lífs kjør, Velgjørðir hans enn sjáum gjør.

2. Vor óaðgæzla og vanþøck stríða Veldur: hans gæzku ei er gáð; Eingin stund kann svo æfi líða, Ei megi þreyfa' á Drottins náð; Hvørn andardrátt, sem drøgum vér, Drottni þackläti fyrir ber.

3. Af því vér nú í auðmýkt segjum: O Drottinn! hvað skal greiða þér? Fyrir hvørn dag, sem hérna þreyum, Hjartans þackläti vort því er Eingin borgun fyrir alla náð, Omaklegum sem þú féckst tjáð.

4. Skal vort framferdi skuld þá gjalda? Sképnu framkvæmd er án þín veik; Skulum vér þá um aldir alda Ástar þér borga mikil-leik? Jafnvel sjálf eylífd ofstutt er Allt skyldugt lof ad greida þér.

5. Hvør ein sképna á himni' og jørdu, Hvad skal eg gjalda? spyrja má; En, hvad opt manna hjørtun hørdu Herrans velgjørdum lítt ad gá, Vanþakká gæzku Guds og mátt, Gleyma vanmætti sínum þrátt.

6. Hvørsu naudsýnlegt er þá ecki, Á mót velgjørdum hans og náð, Overdugleik sinn ønd vor þecki, Audmjúk svo fái skyldu gád; Æ til þacklætis, ó Gud! hér Allt vort framferdi helgist þér.

88. Sálmur.

Lagid: Einn Herra eg bezt ætti.

Ef oss adspyrja hirdum: Hvørr ertu sképnum hjá? Og vel fyrir oss virdum Vor kjør; hvad finnum þá? Ad erum aska, reykur, Er vind-blæ stendst ei hót, Þó vogar ormurinn veikur Vild Guds sig setja' á mót.

2. Hann er þó sá sem heldur Hnöttum veralda við, Kóngs ríkja kjörum veldur, Kann öllu setja mið; Æ! því vill upp hann leita Svo aumar sképnur hér? Má hans dýrð meiri heita Með því ef frelsumst vér?

3. Eda, hvad mun hann missa? Þó mættum tapast brátt, Alveldis á hann vissa Otal þegna, sem hátt Verk hans og lof vidfrægja; Vit þú því, sála mín! Af ást hans umsjón lægja Ofan sig vill til þín.

4. Dýrd sé þér, gódi Drottinn! Ódæm þín verk og rád Sýna þess sannleiks vottinn, Sé þín stjórn speki og nád; Eptir synd oss ei geldur, Ei brigdar loford sín, Minnist miskunar heldur Mannelskan blessud þín.

5. Alyktan elsku þinnar Undrandi minnumst á, Ad til útvaldra hinna Oss kallar, veik hálmstrá; Hrædilegt má þá heita, Hardt ef forøktum nú Himinsins dýrd háleita, Hvørja oss býdur þú.

6. Svo leíngur sízt skal brenta, Sálar gagnsemd forsmá, Vidleitni skulum veita, Vorri áhvardan ná; Þú fødur-fadminn breidir,

Flýtum oss þennan í! Vænst hnoss þú vel tilreidir, Vér stundum eptir því.

7. Hértil skal hvørn dag keppa, Hjálpi oss náð þín góð Þá sælu helzt ad hreppa, Hvørja þitt keypti blód! O Jesú! allt heims mæti Und lítid skoda má, Eylífs lífs eptirlæti, Oss lát því þrá og fá!

89. Sálmur.

A Jólunum.

Lagid: I dag eitt blessad barnid er.

Verk Guds kunngjøra vísdóm hans, Vald, dýrd og máttinn ríka: Mikid-Guds verk er mindan manns, Mikid heims bygging líka; Mikid ad ráda himins her, Af himni braud og vatnid hér Af hardri hellu leida; Øll verkin Drottins vitna þad, Ad vill hann sæld og alfagnad Um allt sitt veldi útbreida.

2. Fremst er þó holdgan Frelsarans, Guds furduverkid hæsta: Hér má vel skoda vísdóm hans, Vald, nád, og almátt stærsta, Sannleiks trúfesti, framkvæmd, rád, Frábæra elsku, þar á lád Son hans er sendur nidur; Upp-

spretta lífsins opnast góð, Af henni flýtur heimsins þjóð Hjálpræði, heill og fridur.

3. Tilbid med undrun hátign hans, Hans makt þú skyldir hræðast, Sem til velferdar syndugs manns Soninn lét holdi klæðast; O! hvad skyldt er þú elskir hann, Allrar veraldar Frelsarann, Honum þjónir og hlýðir; Hans lærdóm grundir heims um leid, Hans vilja stundir, sorg og neyd, Eins og hann, ljúfur líðir.

4. Af øllu hjarta þacka þú Þessa Guds stóru mildi! Frelsarans komu fagna nú, Sem fædast madur vildi; Velkominn, Jesú! vert oss hér! Vor sál skal taka' á móti þér Med helgri hjartans kæti. O Gud! þín verkin eru stór, Af eingla' og manna saungva kór Þér ber eylíft þacklæti.

90. Sálmur.

A sídasta dag ársins.

Lagid: Gæzku Guds vér prísum.

Ef skyldt er ad vér gættum Allan vorn lífsins hag, Ei síst þad gjøra ættum Ársins

seinasta dag; Støldrum því vid um stund! Veg førnum vel adgáum, Víst er ad þaraf fáum Gagnsemd, er gledur lund.

2. Hvad fáum helzt ad líta Hér á út-kljádri tíd? Guds ást og gæzku nýta, Guds velgjørd fyrr og síd, Guds forsjón gaf oss frid: Hún leiddi, hlífdi, fæddi, Húsaskjól veitti, klæddi, Svaladi, sendi lid.

3. Umgeingnis unun veitti Ástvinum kær-um med, Hrygdum í blessun breytti, Bøl-þjádra nærdi géd, Gudsordi gódu af; Hulin afskipti hafdi Hags vors, sem þøi sin krafdi, Urrædi gód svo gaf.

4. Hvørr er? sem enn fær eigi Eins og María sagt: Minn Gud á mínum vegi Mikid hefur tillagt, Hans nafni heidur ber; Af hans nád ønd mín kætist, Af hans rádum mér bæt-ist Hvad eitt, sem heill mín er.

5. Hvad segir hvørs samvizka, Høfum vér forþént slíkt? Er ei hægt á ad gizka, Edli manns vonzku-ríkt Braut opt Guds bodum mót; Undir dóm oss ei kresdu, O Gud! en fyrir-géfdu Brot vor og lýti ljót.

6. Í Jesú nafni oss náda! Nád þína á

enda, þú! Ei lát með ári útkljáða, En gæzku send oss nú Nýa með Nýársdag! Nýtt líf oss lát fram leida, Lof nýtt þitt vel útbreida! Ný krýni heill vorn hag!

91. Sálmur.

Á Nýársdag.

Lagid: Lofid Gud!

Til þín er, Trúr Drottinn himnum á! Varp-að mér Módurlífinu frá; Svo með Davíd segja kann Sérhvørr vor gladur, Guds forsjón því geymdi hann: Gud sé lofadur! Hann oss að Ár lidid gætti, Gaf sérhvad, Hag vorn sem bætti, En allt það Illa upprætti, Umsjón hans og a drei brást, :,: Frá því sáum fyrst heims ljós, Fram allt til þessa. :,:

2. Eylífd frá Alyktad hafdi hann, Um oss sjá, Eins og hvør sanna kann: Daga, fæd-íng, stétt og stand, Stjórn hans útmældi, Hlífdi slisum, hefti grand, Og heims flærd, er tældi; Vøggu í Vel að oss gádi, Upp frá því Og vernda nádi, Ferst og ný Forsjón

hans tjáði Nýa náð hvørn nýan dag; :,: Afstýrt hefir sveingd og sótt, Er suma mjøg þjáði. :,:

3. Forsjón hans Fulltreysta meigum, því Lífs-kjør manns Leika hans høndum í; Hvørt hann sendir gledi' eda grát, Gott er því taka; Hann á sínum hefir gát, Hvad má þá saka? Hlýdnir þá Hønum vel trúum, Syndum frá Samhuga snúum, Hans umsjá Ohultir búum Undir þetta ár sem hin; :,: Ef vér lifum, er hann vor, Eins þó vér deyum.

4. Líf og ønd Leggjum vér gladir því Þína hønd, Þú, Gud vor Fadir! í; Lát, í Jesu nafni! nú Náð þína kæra Geyma hag, eign, hús og bú, Háskaum bürtfæra; Medan fá Meigum enn hjara, Vert oss hjá, Veit styrk, Bevara, En nær frá Eigum hér fara, Leid oss inn í ljós til þín! :,: Þar um árin eylíf sæl Oss géf þig prísa! :,:

92. Sálmur.

Á sídasta vetrardag.

Lagid: O Gud! heilagur! heilagur:

Sæll er sá hlífd Guds hvílir í, Høfum vér

bezt ad segja' af því Þenna vetur afskreidann; Vér kvídum fyrir hans voda tíd, Vardveitti oss þó hønd Guds blíd, Og med líknsemi leid hann; Sinn frid, Sitt lid Gaf, neyd bætti, Grand upprætti, Og grát þá mæddi, Menn, dýr og fugla vel fæddi og klæddi.

2. Forsjón hans, ei forsjálni vor, Fóta vorra hvørt leiddi spor, Umhyggju ól fyrir þørfum, Med vina sambúd gladdi, greid Gaf úrrædi í þraung og neyd, Styrkti í skyldu-størfum; Hvørr bad, Hann þád Ei svo veitti, Eda breytti Eymd í gledi, Lítilát bæn nær þess leita rédi?

3. En, er Guds fødur umsjón blíd Af oss verdskuldud þessa tíd, Og hvad oss gott réd henda? Æ! fyrir hvad mørg afbrot ljót Ættum vér nú ad gjøra bót Vid þessa vetrar enda! Nád hans Neyd manns Gód því bætir, Glæpi' upprætir, Gott ef ydjum, Og fyrir Jesum Gud forláts bidjum.

4. Á þessum vetrar enda hér Oss til þín, Gud! því snúum vér, Lof þér fyrir lífsstund greidum, Og um syndanna uppgjøf þig Í Jesú nafni hvørr um sig, Af hjarta hryggvir

beiðum; Veit náð, Dygð, dáð, Løstu hata, Lifnað bata, Leið oss, Faðir! Svo endum vetur í Guði glaðir.

93. Sálmur.

Á fyrsta sumardag.

Lagið: Lof sé þér, Drottinn dýri!

Náttúrlegt víst má vera Við sumars byrjun hugsum vér: Hvað mun að høndum bera? Hvørnig skal líða í sumar mér? Mun eg heill út það enda? Eður deya hér frá? Hvør kjør munu mig henda? Hvaða lucku eg fá? Spurn-íngum víst svo vøndum Veit enginn gefa ans, Utan Guð, í hvørs høndum Eru lífdagar manns.

2. Han skiptir vorum høgum, Hann skamtar það oss mæta kann; Hann sumarsól og døgum Setur gáng, kjør, og hvørn einn mann Leiðir; þá luckugéfur, Sem lífi hollust er, Vægir og vorkun hefur, Nær veikir hrøsum vér; Æ! gott er á hann trúa, Einsetjum oss því ríkt Til hans af hjarta snúa, Og hugsum með oss slíkt.

3. Eg skal af hjarta hreinu, Hér með ráðvendni ljóst og leint, Varast í verki neinu Vorn Guð styggja, en sinnið hreint Geyma og vel mín gæta, Sæfu-hag stunda minn, Brest þeirra aumu bæta, Búksorg varast hvørt sinn; Umflýa allt sem heitir Ofeysilegt, en hitt Ydka, sem ánægð veitir, Og eflir gagnið mitt.

4. Þegar vér þettað gjørum, Þá gleður og sú vonin fríð, Að hér, ámeðan hjørum, Høfum farsæla æfitíð. En þér, eylífi Faðir! Efni vor, hag og ráð, Felum vér fullhugaðir, Faðma oss þinni náð; Géf sumar gott til enda, Géf frið og ánægð hér, Lát haf, jørð, himin senda Heill oss, svo blessumist vér!

Registur

yfir Sálmana eptir Stafrofs-röd.

Blads.

Blads.

Innihald Sálmanna.

Til Lesarans.

Sálmar þessir, er hér byrtast almenníngi í fyrsta sinni prentadir, útaf Stúrms hugvekna fyrsta parti, hvørjar í lángann tíma hafa verid alþjódleg og gódþeck húslestrarbók á Islandi, eru orktir árid 1802 af Prestinum til Breidabólstadar og Narfseyrar safnada á Skógarstrønd Síra Jóni Hjaltalín, og hefir sonur hans Studios. chir. Jón Hjaltalín árid 1834 yfirlátid mér Gunnlaugi Oddssyni forlagsrétt þeirra, hvørn fadir hans ádur hafdi hønum tilstadid. Hafa Sálmar þessir opt verid afskrifadir og vída hvar súngnir vid kvøldlestur í heimahúsum, og verid í miklum metum og afhaldi hjá øllum þeim, er hafa þeckt og brúkad þá, hvad sérhvør adgætinn-lesari mun

vidurkénna ad þeir verdskuldi bædi vegna síns kristilega og gudrækilega innihalds og sinnar hæfilegu leingdar til húsandagtar. Vér vonum því ad útgáfa þessara Sálma muni gedjast øllum skynsømum og gudræknum mønnum, og verda medal til ad efla kristilegt hugarfar og lífga og ørfa gudrækilegar tilfinníngar hjá lesendum þeirra; hvartil gódur Gud virdist ad leggja sína nád og blessun.

Kaupmannahøfn þann 20 Marts 1835.

G. Oddsson. Þorg. Gudmundsson.
P. Helgason.